

Напътстван от ръката на Господа

Двете плочи на Авакум

Jeff Pippenger

2012-10-16

Двете таблици на Авакум 4 от 95

За мен е доста трудно да премина през осем страници бележки в рамките приблизително на едночасово представяне. И ако забележите, ние имаме 20 страници; затова просто ви уведомявам, че нямам намерение да чета тези бележки. Възнамерявам да прочета някои от тези пасажии тук за онези, които гледат чрез LiveStream и могат да изтеглят бележките; и за онези, които в крайна сметка ще гледат това на DVD, за да го имат записано за себе си, ако тези статии още не са им достъпни. Това, с което се занимаваме, са Двете таблици на Авакум, и на този етап всичко, което правим, е да се опитаме да покажем, че Елън Уайт е била в съгласие с истините, представени на тази Карта от 1843 година.

Първите три представяния, които завършихме вчера, показваха, че Елън Уайт ясно и конкретно потвърждава валидността на времевото пророчество за 2520 в „Ранни писания“, стр. 236.

Когато говори за първото разочарование през март 1844 г., тя казва, че след разочарованието милеритите продължили да изучават Библията и открили, че същите доказателства, които ги били довели до предсказанието за 1843 г. по отношение на 2520, 2300 и 1335, същите тези доказателства тогава били разпознати през 1844 г. като доказващи, че тези пророчески периоди завършват през 1844 г. И ние разгледахме как единствените пророчески периоди, за които тя би могла да говори, са тези два [отнасящи се до 2520 и 2300 на Картата от 1843 г.], а не 1335. Периодът от 1335 започнал в следхристиянската епоха; той завършил през 1843 г. Следователно тя полага своето одобрение върху разбирането за 2520 и пророчеството за 2300 години.

И после това тя продължи, като каза, че през този период, когато започнали да доказват, че три времеви пророчества завършват през 1844 година, именно това предизвикало гонението, което изтласкало милеритите от църквата. Следователно не е случайност, че тук, в края на света, мъже и жени биват преследвани в Адвентната църква за това, че представят информацията защо 2520 е завършило през 1844 година.

Ръководен от ръката на Господа

И така, сега преминаваме към друга тема, именно тази тук [с препратка към AD508 на Картата от 1843 г.]. Ще откриете, ако не сте разглеждали тези Карти, че сестра Уайт казва за тази Карта от 1843 г.: „Видях, че Господ ръководеше в тази Карта“, а за тази Карта от 1850 г. казва, че Бог е бил в издаването на тази Карта. И тъй, тя ни е казала, че Бог е участвал в изработването и на двете Карти, а начинът, по който са устроени, е бил целенасочен от

човешка страна. Милеритите са го направили умишлено, но това е било по Божий замисъл.

Тук горе, от 677 г. пр. Хр. до онова, което те вярваха, 1843 г. сл. Хр., това е колоната [отнася се за втората колона вдясно отляво на Картата от 1843 г.], която определя 2520, започващо през 677 г. пр. Хр. и за което те смятаха, че завършва през 1843 г. сл. Хр.

И те запазиха тази нагледна илюстрация върху Картата от 1850 г. — оттук [посочвайки третата колона отляво], 677 г. пр.Хр., дотук, 1844 г. сл.Хр. Това е колоната на 2520, която присъства и на двете карти.

И точно в средата на тези колони е кръстът — и в двата случая.

И точно под кръста се намира препратката към „Всекидневната“. А символът на „Всекидневната“, езичесвото, коренът на езическата религия, е себепревъзнасянето; и именно тук можете да видите Господната ръка в това, а не непременно човешката ръка и в двете карти.

За да бъде отстранено от нас — от теб и мен, или от когото и да било — нашето себепревъзнасяне, ние трябва да дойдем в подножието на кръста, отразено и в двете Табла. Този урок е онагледен.

И, разбира се, когато говорим за колоните на 2520 с кръста в средата, знаем, че в изпълнение на Данииел 9, когато Христос дойде, за да потвърди завета с мнозина за една седмица, тази една седмица се равнява на 2520 дни и в средата на тази седмица Той бе разпнат. Така в средата на тези колони на всяка от тези схеми виждаме кръста, и те загатват за 2520-те дни, през които Христос потвърди завета с мнозина.

И тъй, сега ще разгледаме „Всекидневната“ и одобрението на Елън Уайт за нея.

„На 23 септември Господ ми показа, че Той бе прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че в това време на събиране усилията трябва да бъдат удвоени. При разпръсването Израил бе поразен и разкъсан, но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. При разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха твърде малко въздействие, постигаха малко или нищо; но при събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предназначения си резултат. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е погрешно някой да се позовава на разпръсването за примери, които да ни ръководят сега при събирането; защото, ако Бог не би сторил за нас сега повече, отколкото стори тогава, Израил никога не би бил събран. Видях, че схемата от 1843 година бе направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той искаше да бъдат; че ръката Му бе над нея и скри грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.

„Това видях по отношение на „ежедневната“ (Данииел 8:12), че думата „жертва“ е била прибавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които проповядваха вика за часа на съда. Когато

съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни в правилното разбиране на „Ежедневната“; но в смущението след 1844 г. бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпит от 1844 г. насам и никога вече няма да бъде изпит.“

„Господ ми показа, че вестта на третия ангел трябва да се разнесе и да бъде прогласена на разпръснатите Господни чеда, но не трябва да бъде обвързвана с време. Видях, че някои изпадаха в лъжливо възбуждение, пораждащо се от проповядване на време; но вестта на третия ангел е по-силна, отколкото времето може да я направи. Видях, че тази вест може да стои на собственото си основание и не се нуждае от време, за да бъде укрепена; и че тя ще върви с мощна сила, ще извърши своето дело и ще бъде съкратена в правда.

„Тогава ми бе обърнато внимание към някои, които са в голямата заблуда да вярват, че техен дълг е да отидат в стария Ерусалим и мислят, че имат дело за вършене там преди Господ да дойде. Подобен възглед е от естество да отвлича ума и интереса от настоящото дело на Господа под вестта на третия ангел; защото онези, които мислят, че още трябва да отидат в Ерусалим, ще насочат умовете си натам и ще задържат средствата си от делото на настоящата истина, за да отведат себе си и други там. Видях, че подобна мисия не би постигнала никакво действително добро; че би отнело много време, за да се накарат твърде малцина от юдеите да повярват дори в първото пришествие на Христос, а още повече — в Неговото второ пришествие. Видях, че Сатана е измамил дълбоко някои в това отношение и че души навсякъде около тях в тази страна биха могли да бъдат подпомогнати от тях и доведени да пазят Божиите заповеди, но те ги оставяха да загинат. Видях също, че старият Ерусалим никога няма да бъде възстановен; и че Сатана правеше всичко по силите си, за да насочи сега умовете на Господните чеда към тези неща, във времето на събирането, за да ги възпре да вложат целия си интерес в настоящото дело на Господа и да ги накара да пренебрегнат необходимата подготовка за деня Господен.“ *Early Writings*, 74–76.

Няколко неща, които ще покажем, са следните: имаме един пасаж от „Ранни писания“, стр. 74. Разглеждали сме това и преди. Много от нещата, с които ще се занимаваме в това изложение, сме разглеждали и преди; но повечето от нас не разбират, че този пасаж в „Ранни писания“ е преминал през развитие. Във вида, в който се намира в книгата „Ранни писания“, хората използват написаното в „Ранни писания“, за да представят погрешно истината. Но ако се върнете към първоначалните изходни документи, логиката, на която се основава тяхното погрешно представяне на истината, отпада.

И тъй, по този въпрос може да се каже много. Аз ще посоча само няколко момента, понеже тук разглеждаме Вседневната. Но в този откъс от „Ранни писания“ бих желал да обърнете внимание на първите две мисли, 23 септември.

Добре. 23 септември — ако не сте запознати с това, можете да поставите там 1850 г.; 23 септември 1850 г. Това оказва влияние върху правилното разбиране на „Ежедневната“.

Краят на първия параграф представлява изявление, с което вече се занимавахме тук през последните няколко дни: „Видях, че картата от 1843 г. е била направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде променяна; че числата са били такива, каквито Той е желал; че Неговата ръка е била над тях и е прикривала грешка в някои от числата, така че никой да не може да я види, докато ръката Му не бъде оттеглена.“

Вторият параграф казва: „Тогава видях във връзка с —‘ежедневната’ (Даниил 8:12)“ А сега искам просто да запомните това — без съмнение ще се занимаем с него по-късно, ако Господ благоволи — когато „ежедневната“ е представена на Картата от 1843 г., точно тук, там се казва: „отнемането на ежедневната“; казва се: „Даниил 12:11 и 12.“ На Картата от 1850 г., когато се разглежда „ежедневната“, се казва: „езическо господство или когато ежедневната е отнета, Даниил 11:31.“ И така, на тези две Карти ударението, което те извеждат от Даниил 11:31 и Даниил 12:11, е отнемането на „ежедневната“. Добре ли е?

И в Даниил 11:31 и Даниил 12:11 еврейската дума, преведена като „отнема“, е *sum* и означава „да отнема“; означава „да премахва“.

Но в Даниил 8, в стих 11, където се казва, че „Всекидневната“ е отнета, е употребена различна еврейска дума. Това е *gum* и означава „да се въздигне и да се възвиси“.

И така, Уилям Милър използваше Съгласието на Крудън, а Съгласието на Крудън не ви дава никаква представа за еврейския или гръцкия език. Следователно Господ направляваше милеритите; защото от трите места, където Непрестанното е споменато в книгата на Даниил — Даниил, 8 глава, Даниил, 11 глава, и Даниил, 12 глава, — в 11 и 12 глава еврейската дума, преведена като „отнема“, означава „отнема“. И именно това подчертават на тези карти: че когато езическото беше отнето, пророчествата за 1290-те и 1335-те дни щяха да започнат.

Но в Даниил 8, когато всекидневната бъде отнета, не става дума за премахване; става дума за това, че религията на езическото бива издигната и възвеличена. Следователно милеритите са били прави. Те се позоваха на двете глави в Даниил, които говорят за отнемането на всекидневната.

Но тук, в „Ранни писания“, и когато се върнем назад към първоначалните изворови документи, в тази глава ще видите, че първоначално това позоваване на Даниил 8:12 не присъства. Не зная дали Елън Уайт им е казала да го включат там през 1882 г., когато отпечатали „Ранни писания“, или някой от редакторите го е добавил. Това не ме смущава, защото тук не става дума за отнемането.

Във втория абзац се казва: „Тогава видях във връзка с „ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за това на онези, които възвестиха вика за часа на съда.“

Преди няколко години в Германия имахме среща с някои от видните пастири и с някои от преподавателите в богословските семинарии от Германия, на която аз представих това послание, а те хвърлиха камъните си по него.

И там имаше един пастор от Италия, и той изрази един от глупавите доводи относно този стих. А това, което каза, беше следното — и има няколко глупави доводи относно „ежедневната“, така че ще срещнете този глупав довод често употребяван, и ние ще го включим тук в запис. Казва се: „Тогава видях относно —ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата —жертва“ е била добавена по човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ е дал правилното ѝ разбиране на онези, които прогласиха вестта за часа на съда.“ Ето го глупавият довод: те казват, че Елън Уайт тук не утвърждава „ежедневната“; тя утвърждава разбирането на пионерите, че думата „жертва“ е била добавена по човешка мъдрост и не принадлежи на текста. Добре? И така, този италиански пастор излага този довод.

И аз казах: „Тогава ми обяснете следващото изречение, пасторе.“

Следващото изречение гласи: „Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на „ежедневната“; . . . “ Това не се отнася до правилното разбиране на думата „жертва“, добавена чрез човешка мъдрост. Тук Елън Уайт — и това е трудно, това е трудно за онези хора, които днес в адвентизма отказват да чуят и отказват да видят. Заради този параграф вероятно повече богослови са изгубили спасението си, отколкото заради който и да било друг параграф в Духа на пророчеството. Не преувеличавам; мисля, че това вероятно е вярно.

В ранната част на XX век, когато лъжливото възглед за „Всекидневната“ биваше въвеждано в адвентизма, всички, които се бореха по този въпрос от двете страни на спора, знаеха, че се борят именно заради този параграф. Когато Стивън Хаскел застана в защита на възгледа на пионерите, че „Всекидневната“ е езичеството, какво направи той? Той препечата тази карта от 1843 година и постави този параграф в долната ѝ част. Следователно именно този параграф е средоточието на противоречието, и тук мнозина, мнозина мъже са паднали върху мечовете си и са загинали.

И тъй, на най-минималното равнище на онова, което искам да видите тук, понеже имате мъже като, напоследък, Стив Уолбърг от White Horse Ministries, който се противопоставя на тази вест. И един от неговите аргументи е: „Е, Елън Уайт никога не е имала становище относно Всекидневната, следователно и аз не съм длъжен да имам такова“, което беше просто едно абсолютно безразсъдно становище. Но дори ако му допуснем възможността Елън Уайт да не е имала становище по този въпрос, какво казва тя в този цитат? Тя казва, че пионерите са имали правилния възглед за нея. Дори ако тя не е знаела какво е тя, ето че тук казва, че има правилен възглед, което означава, че има и неправилен възглед, може би няколко неправилни възгледа.

Имате хора като Ванс Ферел. Ванс Ферел; хората имат доверие в пророческите тълкувания на Ванс Ферел, а аз не знам защо. Ванс Ферел не е единственият, но е един от хората, които казват, че „ежедневната“ представлява както езичеството, така и служенето на Христос в светилището. Добре? Той казва, че този символ представлява Сатана и Христос.

Какъв вид разпознаване се прилага при такъв начин на разсъждение?

Добре, сестра Уайт, каквото и да представлява тук „ежедневната“, тя казва, че има правилно разбиране. И така, поне можем да се съгласим с тази предпоставка тук, нали?

„Тогава видях по отношение на „ежедневната“ (Даниил 8:12), че думата „жертва“ е била добавена чрез човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които дадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни относно правилното разбиране на „ежедневната“; но в объркването след 1844 година бяха възприети други възгледи,“

Това казах на италианския пастор. Казах: „Добре. Можете ли да ми дадете някакви исторически свидетелства, според които след 1844 година са били възприети и други възгледи относно думата „жертва“?“

И в този момент той донякъде се отдръпна от това.

От 1844 година насам бяха възприети и други възгледи относно Всекидневната; и какво породиха те? Тъмнина и объркване.

Подчертайте „тъмнина и объркване“, защото когато сестра Уайт по-нататък говори за Всекидневната, тя говори за тъмнина и объркване, и тази сутрин ще ви покажем някои от тях.

Възприемете неправилно разбиране за „всекидневната“ и това поражда тъмнина и объркване.

„Времето не е било изпитание от 1844 година насам и никога вече няма да бъде изпитание.“

И така, във връзка с „Всекидневната“, която виждате тук, ето довода. Ето довода днес; ето довода, който беше въведен от сина на Елън Уайт. Той беше въведен и от други, но именно той е този, който го вписа в историческия летопис на Адвентизма. Този довод е, че когато четете този пасаж, това, което трябва да разберете, е контекстът на определянето на време.

— „други възгледи бяха възприети“, — по отношение на Всекидневната — „и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпитание от 1844 година насам и никога вече няма да бъде изпитание.“

„Господ ми показва, че вестта на третия ангел трябва да отиде и да бъде провъзгласена на разпръснатите Господни чеда, но тя не бива да бъде поставяна върху време.“

Виждате ли защо Уили Уайт казва, че е необходимо да разглеждаме контекста на определянето на времето?

Говори се за объркването, което погрешните възгледи относно „всекидневната“ породиха; времето не е било изпит; и след това има един параграф относно определянето на време.

Добре, ето какво трябва да разберете: Този параграф относно определянето на време не е бил в оригиналния изходен документ; а изречението, че въпросът за времето не е бил изпит, е било изменено. То представя погрешно първоначалната мисъл на Елън Уайт. Тя не е

свързвала по никакъв начин определянето на време с Ежедневната. Именно това искаме да разгледаме тази сутрин.

И така, както казах, няма да четем всички тези страници. Аз просто ще се погрижа да ги имате на разположение, за да можете да проверите онова, което казвам; защото, като човешко същество, съществува възможност да ви въвеждам в заблуждение.

Артур Уайт — „Контекстът на определянето на времето“

Привържениците на старото становище поддържаха, че формулировката на това изявление [Early Writings, 74–75.] поставя небесното одобрение върху възгледа за „ежедневната“, поддържан от Милър и впоследствие повторен от Урия Смит.

Артур Уайт, синът на Уили Уайт, в своя шесттомен труд за историята на Елън Уайт, говорейки за позицията на баща си, отхвърляща правилния възглед за „Всекидневната“, казва в EGW, том 6, на стр. 252,

„Поддръжниците на старото становище“ — че „постоянното“ представлява езичеството — „поддържаха, че формулировката на това изявление [Ранни писания, 74–75] полага небесното одобрение върху възгледа за „постоянното“, поддържан от Милър и впоследствие повторен от Урия Смит.“

Ако Артур Уайт възнамеряваше да бъде истински, точен историк, знаете ли какво би казал там? Той би вмъкнал само една дума там; но Артур Уайт тук пропусна случая. Той би казал: „Защитниците на старото становище поддържаха [основателно], че формулировката на това изявление — поддържаха, че формулировката на това изявление [Early Writings, 74-75.] — е поставила небесното одобрение върху възгледа за всекидневната, поддържан от Милър и впоследствие повторен от Урия Смит.“

Но той не го предава там правилно. Той просто излага това, което те поддържат, сякаш съществува възможност те да са поддържали погрешно становище. Но това не е така; тяхното становище беше правилно.

— „Застъпниците на новия възглед“ — неговият баща, Уили, А. Г. Даниелс, У. У. Прескот, и сега няма да навлизам в това — „застъпниците на новия възглед поддържаха, че това изявление трябва да бъде взето в неговия контекст — контекста на определяне на време.“

Току-що ви изложихме техния аргумент в „Ранни писания“, стр. 74.

— „Поддръжниците на новия възглед поддържаха, че изявлението трябва да бъде разбирано в неговия контекст — контекста на определяне на време. Нееднократните изявления на Елън Уайт: „Нямам светлина по този въпрос“ (Писмо 226, 1908) и „Не съм в състояние ясно да определя поставените под въпрос точки“ (Писмо 250, 1908), както и нейната неспособност да направи определено изявление, когато въпросът настойчиво ѝ бе поставян, изглеждаха като подкрепа за техния извод. Те бяха уверени също, че вестите, дадени чрез Елън Уайт, не биха влезли в противоречие с ясно установените събития на историята.“

Артур Уайт, EGW, том 6, 252.

Първоначалната версия — Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

И „Ранни писания“, страница 74 — кога е било отпечатано? През 1882 г.; книгата „Ранни писания“ е била отпечатана през 1882 г.

Но мястото, където първоначално се намира разглежданият от нас откъс в Early Writings, е в Review and Herald от 1 ноември 1850 г., и вие го имате в бележките си. И той обхваща няколко абзаца и, както казах, няма да ги четем всичките.

Виждаме четири абзаца на страница 2, след това четири абзаца на страница 3:

„Скъпи братя и сестри, желая да ви дам кратък очерк на онова, което Господ ми показа неотдавна във видение. Бе ми показана прелестта на Исус и любовта, която ангелите имат един към друг. Ангелът каза: — Не можете ли да видите тяхната любов? — следвайте я. Точно така и Божият народ трябва да се обича един друг. По-добре нека вината падне върху теб, отколкото върху брат. Видях, че вестта — продайте каквото имате и давайте милостиня! не е била представяна от някои в ясната ѝ светлина; че истинската цел на думите на нашия Спасител не е била ясно изложена. Видях, че целта на продаването не беше да се дава на онези, които са способни да работят и да се издържат сами, а да се разпространява истината. Грех е да се издържат и да се угажда на онези, които са способни да работят, в безделие. Някои са проявявали усърдие да посещават всички събрания; не за да прославят Бога, а заради — хлябовете и рибите.' За такива би било много по-добре да си стоят у дома и да се трудят с ръцете си, — това, което е добро,' за да посрещат нуждите на своите семейства и да имат нещо, което да дадат за поддържането на скъпоценното дело на настоящата истина.“

Видях, че някои бяха сгрешили, като се молеха болните да бъдат изцелени пред невярващи. Ако някой между нас е болен и повика презвитерите на църквата да се помолят над него, според Яков 5:14, 15, ние трябва да следваме примера на Исус. Той изведе невярващите от стаята, а след това изцели болния; така и ние трябва да се стремим да бъдем отделени от неверието на онези, които нямат вяра, когато се молим за болните между нас.

„Тогава вниманието ми бе насочено обратно към времето, когато Исус отведе учениците Си насаме в горница и най-напред уми нозете им, а след това им даде да ядат от преломения хляб, за да представлява Неговото преломено тяло, и сок от лозата, за да представлява Неговата пролята кръв. Видях, че всички трябва да постъпват с разбиране и да следват примера на Исус в тези неща, и когато пристъпват към тези обреди, трябва да бъдат колкото е възможно по-отделени от невярващите.“

„Тогава ми бе показано, че седемте последни язви ще бъдат изляти, след като Исус напусне Светилището. Ангелът каза: Божият гняв и гневът на Агнеца причиняват унищожението или смъртта на нечестивите. При Божия глас светиите ще бъдат силни и страшни като войска със знамена; но тогава те няма да изпълнят написания съд. Изпълнението на съда ще бъде в края на 1000-те години.“

„След като светиите бъдат преобразени в безсмъртие и бъдат грабнати заедно, и получат своите арфи, корони и пр., и влязат в Светия Град, Исус и светиите седят на съд. Книгите се отварят — книгата на живота и книгата на смъртта; книгата на живота съдържа добрите дела на светиите, а книгата на смъртта съдържа злите дела на нечестивите. Тези книги бяха сравнени със Законната книга, Библията, и според нея те бяха съдени. Светиите в единство с Исус произнасят своя съд над нечестивите мъртви. Ето! — каза ангелът — светиите седят на съд в единство с Исус и въздават на всеки от нечестивите според делата, извършени в тялото, и срещу имената им се отбелязва онова, което трябва да получат при изпълнението на присъдата. Това, видях аз, беше делото на светиите с Исус в Светия Град, преди той да слезе на земята, през хилядата години. А в края на хилядата години Исус, ангелите и всички светии с Него напускат Светия Град; и докато Той слиза с тях към земята, нечестивите мъртви биват възкресени, и тогава самите мъже, които „Го прободоха“, бидейки възкресени, ще Го видят отдалеч във всичката Му слава, с ангелите и светиите с Него, и ще заплачат поради Него. Те ще видят следите от гвоздеите на ръцете Му и на нозете Му, и мястото, където прободоха с копие страната Му. Следите от гвоздеите и от копие тогава ще бъдат Негова слава. Именно в края на хилядата години Исус застава на Елеонския хълм, и хълмът се разцепва надве и става голяма равнина, а онези, които бягат в онова време, са нечестивите, които току-що са били възкресени. Тогава Светият Град слиза и се установява на равнината.“

Тогава Сатана вдъхва в нечестивите, които са били възкресени, своя дух. Той им внушава, че войската в Града е малка, а неговата войска е голяма, и че те могат да победят светиите и да превземат Града. Докато Сатана събираше войската си, светиите бяха в Града, съзерцавайки красотата и славата на Божия рай. Исус беше начело на тях, водейки ги. Изведнъж прекрасният Спасител изчезна от нашето общество; но скоро чухме Неговия прекрасен глас да казва: „Елате вие, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.“ Ние се събрахме около Исус и тъкмо когато Той затвори портите на Града, проклятието бе произнесено върху нечестивите. Портите бяха затворени. Тогава светиите използваха крилете си и се издигнаха на върха на стената на Града. Исус също беше с тях; Неговата корона изглеждаше блестяща и славна. Беше корона в корона, седем на брой. Короните на светиите бяха от най-чисто злато, украсени със звезди. Лицата им сияеха от слава, защото бяха в точния образ на Исус; и когато се издигнаха и всички заедно се придвижиха към върха на Града, аз бях възхитена от тази гледка.

„Тогава нечестивите видяха какво бяха загубили; и огън биде издишан от Бога върху тях и ги погълна. Това бе изпълнението на Съда. Тогава нечестивите получиха според онова, което светиите в единство с Исус им бяха отмерили през 1000-те години. Същият огън от Бога, който погълна нечестивите, очисти цялата земя. Разкъсаните, назъбени планини се стопиха от пламенна горещина, също и атмосферата, и всяка слама бе изгорена. Тогава нашето наследство се откри пред нас, славно и прекрасно, и ние наследихме цялата земя, обновена. Всички извикахме с висок глас: Слава, Алилуя.“

Видях също, че пастирите трябва да се съветват с онези, в които имат основание да имат доверие, с онези, които са били във всички вести и са твърди във всяка настояща истина, преди да застъпват каквато и да било нова важна точка, за която могат да мислят, че Библията подкрепя. Тогава пастирите ще бъдат напълно единни, и единството на пастирите ще бъде почувствано от църквата. Видях, че такъв път би предотвратил нещастни разделения, и тогава не би имало опасност скъпоценното стадо да бъде разделено, а овцете да бъдат разпръснати, без пастир.“—

И след това то завършва с още пет абзаца, които съм поставил в рамка за вас, защото именно тези пет абзаца от статията ще намерят място в „Ранни писания“. Ето защо тези последни пет абзаца са оградени с рамка.

„На 23 септември Господ ми показа, че е прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че в това време на събиране усилията трябва да бъдат удвоени. Във времето на разпръсването Израил бе поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже народа Си. По време на разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха твърде малко въздействие, постигаха твърде малко или нищо; но във времето на събирането, когато Бог е положил ръката Си, за да събере народа Си, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си резултат. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамно някой да се позовава на времето на разпръсването като на пример, който да ни ръководи сега, във времето на събирането; защото, ако Бог не върши повече за нас сега, отколкото вършеше тогава, Израил никога не би бил събран. Толкова необходимо е истината да бъде публикувана във вестник, колкото и да бъде проповядвана.“

„Господ ми показа, че картата от 1843 година е била направлявана от Неговата ръка и че никоя част от нея не бива да бъде изменяна; че числата са били такива, каквито Той ги е искал. Че ръката Му е била над и е скрила една грешка в някои от числата, така че никой не е могъл да я види, докато ръката Му не бе отстранена.“

„Тогава видях по отношение на „ежедневното“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за него на онези, които дадоха вестта за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране за „ежедневното“; но от 1844 година насам, в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“

Господ ми показа, че времето не е било изпитание от 1844 година насам и че времето никога вече няма да бъде изпитание.

„Тогава вниманието ми бе насочено към някои, които се намират в голямата заблуда, че светиите още трябва да отидат в Стария Йерусалим и пр., преди да дойде Господ. Такъв възглед е от естество да отклони ума и интереса от настоящото Божие дело под вестта на третия ангел; защото, ако трябва да отидем в Йерусалим, тогава умовете ни естествено ще бъдат там и средствата ни ще бъдат задържани от други употреби, за да се заведат

светиите в Йерусалим. Видях, че причината, поради която бяха оставени да изпаднат в тази голяма заблуда, е, че не са изповядали и не са изоставили заблудите, в които са били през редица изминали години.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

Виждате ли ги? Знаете ли за какво говоря?

Добре. Ако навлезем в тези последни пет абзаца, ще видите някои неща, които в оригинала са различни от онова, което ще намерите в „Ранни писания“, стр. 74.

ОТ АУДИТОРИЯТА: И тъй, казвате, че тези в кутията са оригиналите?

Тези в рамката са последните пет абзаца от тази оригинална статия и рамката е поставена около тях. Тези пет абзаца са онези, които в крайна сметка попадат в „Ранни писания“, стр. 74.

Но кога беше отпечатано това, кога беше написано? Ноември 1850 г.

И така, с удебелен шрифт съм отбелязал нещата, които ще бъдат променени в тези пет абзаца. Тук предстои една метаморфоза; защото в съвсем близко бъдеще, през 1851 г., ще бъде отпечатана книгата A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White и те ще вземат тези абзаци и ще ги поместят в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. И оттук [статия в Review and Herald, ноември 1850 г.] до A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White има някои незначителни редакторски промени, настъпили в тези пет абзаца. А след това от A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White през 1851 г. до Early Writings през 1882 г. има още някои редакторски промени и именно тези редакторски промени правят Early Writings, стр. 74, заплетена.

И тъй, в тези пет абзаца, които завършват в оригиналния ръкопис, в първия абзац — „23 септември Господ ми показа...“ — това ще бъде променено.

В следващите абзаци: „Тогава видях...“; „Тогава видях...“; „Господ ми показа...“; и „Тогава ми бе посочено...“ — тези неща претърпяват някои незначителни корекции.

Показани десет основни истини в тринадесет параграфа

Но това, което искам да видите в тези тринадесет абзаца от оригиналната статия, е, че тя е посочила десет основни неща.

И сега си спомням защо тези неща са с удебелен шрифт. Не защото те ще бъдат променени. Подчертавам нещо за вас, ако можете да видите, че в тези тринадесет абзаца ѝ бе показано това . . . , ѝ бе показано това . . . , ѝ бе показано това . . . , ѝ бе показано това. И когато ѝ бе показано едно нещо, след като ни разказва за него, после ѝ се показва нещо, което не е непременно свързано с онова, което току-що ѝ е било показано: „Бе ми показано това . . . ; бе ми показано това . . . ; бе ми показано това“

Можете да проверите думите ми и сами да го прочетете, но в тези тринадесет абзаца ѝ бяха показани десет основни истини.

Ето какво ѝ бе показано. Бе ѝ показано относно Божията любов, относно приносите, относно молитвата за болните, относно службата на Господната вечеря, относно Седемте последни язви във връзка с Хилядолетието, относно нова светлина, относно събирането след 1844 година, относно издателското дело, относно Картата от 1843 година, относно „Всекидневната“, относно „времето“ като изпит, и относно поклонническите пътувания до Ерусалим. И ако го прочетете внимателно, това не е последователен ход на мисълта. Това е по-скоро едно: „Бе ми показано това“, и тя записва онова, което ѝ е било показано; и ѝ е било показано нещо, което не е непременно свързано с предходното. Трябва да видите това; защото, когато започват да събират тези параграфи заедно, започват да създават впечатлението, че тя казва нещо, което всъщност не е казала.

Ривю енд Хералд, 1 ноември 1850 г.

Добре. Обърнете внимание на първия абзац от петте абзаца, с които се занимаваме, от ноември 1850 г.

„На 23 септември Господ ми показа, че за втори път е прострял ръката Си, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че в това време на събиране усилията трябва да бъдат удвоени. Във времето на разпръсването Израил бе поразен и разкъсан; но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. В разпръсването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха съвсем малък ефект, постигаха твърде малко или нищо; но в събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предназначения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е срамът някой да се позовава на разпръсването като на пример, който да ни ръководи сега в събирането; защото, ако Бог не прави за нас сега повече, отколкото правеше тогава, Израил никога не би бил събран. Истината е също тъй необходимо да бъде публикувана в печатно издание, както и да бъде проповядвана.“ —

Последното изречение от онзи абзац гласи: „Също тъй необходимо е истината да бъде публикувана в печатно издание, както и проповядвана.“ Добре. Тази мисъл ще бъде оставена.

Вторият абзац от петте, които разглеждаме, където се казва: „Господ ми показа“, виждате, че съм го подчертал.

—„Господ ми показа, че картата от 1843 г. е била направлявана от Неговата ръка и че никоя част от нея не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше. Че Неговата ръка беше над една грешка в някои от числата и я скриваше, така че никой не можеше да я види, докато ръката Му не бе оттеглена.“ —

Причината да имам нещо подчертано в тези четири абзаца в горната част на страницата е, че в тях ще бъдат направени редакторски промени, когато това бъде препечатано в „A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White“ през 1851 г.

Добре. „Господ ми показа“ ще бъде променено; „чрез ръката Му“ ще бъде променено; „че никоя част от него не бива да бъде изменяна“ ще бъде променено.

Тогава в следващия параграф, изписан с удебелен шрифт [четвъртият параграф] на страницата, се казва,

—„Господ ми показа, че времето не е било изпитание от 1844 година насам и че времето никога повече няма да бъде изпитание.“—

„Господ ми показа“, това ще бъде променено. Това, което те ще направят през следващата година в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, е, че ще вземат този едноизречен абзац и ще го съчетаят с предходния абзац. Ще го превърнат в един абзац.

Но също така, ако дадена дума или думи са удебелени, ще има и някои други видове промени; и ще ви дам пример какво имам предвид.

И в третия абзац се казва,

—„Тогава видях относно —ежедневното,‘ че думата —жертва‘ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилния възглед за него на онези, които прогласиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни относно правилния възглед за —ежедневното;‘ но след 1844 година, в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“—

Тогава в следващия абзац, напечатан с получер шрифт [четвъртият абзац] на страницата, се казва,

„Господ ми показа, че времето не е било изпитание от 1844 г. насам и че времето никога вече няма да бъде изпитание.“—

„Господ ми показа“ — това ще бъде променено.

Това, което те ще направят през следващата година в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, е да вземат този абзац, състоящ се от едно изречение, и да го съчетаят с предходния абзац. Те ще го превърнат в един абзац.

И те ще променят „Господ ми показа“ на „И на мен ми бе показано“. Добре? Ще направят тези два абзаца един абзац и през 1851 г. ще го променят на: „И на мен ми бе показано“.

—„Тогава ми бе посочено, че някои се намират в голямата заблуда, че светиите още трябва да отидат в стария Йерусалим и пр., преди да дойде Господ. Подобен възглед е от естество да отклонява ума и интереса от настоящото Божие дело под вестта на третия ангел; защото, ако трябва да отидем в Йерусалим, тогава умовете ни естествено ще бъдат насочени натам и средствата ни ще бъдат задържани от други употреби, за да бъдат заведени светиите в Йерусалим. Видях, че причината, поради която са били оставени да изпаднат в тази голяма заблуда, е, че не са изповядали и не са оставили заблудите си, в които са били през редица изминали години.“ Review and Herald, November 1, 1850.

Но когато стигнете до „Ранни писания“, знаете ли какво правят? Премахват „Показано ми бе също“, където в „Ранни писания“ този един абзац ще каже: „Когато преди 1844 г. съществуваше единство, почти всички бяха единни относно правилното разбиране за „непрестанната“, но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Те премахнаха „Показано ми бе също“, а следващото изречение е: „времето не е било изпит след 1844 г.“ Изведнъж вече не знаете, че тази мисъл — че времето не е било изпит — е едно от нещата, които ѝ бяха изрично показани. Вярвате, че това е било част от нейната светлина относно „непрестанната“, при което погрешният възглед поражда объркване.

Това не е оригиналът. Вие разполагате с оригинала. Проверете го.

Следващата стъпка (стъпка втора) — 1851 Кратък очерк на християнския опит и възгледите на Елън Г. Уайт

След това под това имате „Кратък очерк на християнския опит и възгледите на Елън Г. Уайт“, отпечатан през 1851 г.; и имате разбивките на промените, които са настъпили, и има една много, много значима промяна.

„На 23 септември Господ ми показа [по-рано — „показа“], че Той бе прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от народа Си, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. При разпръскването Израил бе поразен и разкъсан; но сега, във времето на събиране, Бог ще изцели и превърже народа Си. При разпръскването усилията, полагани за разпространяване на истината, имаха съвсем малък ефект, постигаха твърде малко или нищо; но при събирането, когато Бог е прострял ръката Си да събере народа Си, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е погрешно някой да се позовава на разпръскването за примери, които да ни ръководят сега при събирането; защото, ако Бог не върши за нас сега повече, отколкото вършеше тогава, Израил никога не би бил събран. [Премахнато: Също тъй необходимо е истината да бъде публикувана във вестник, както и проповядвана.] [Абзаците са обединени] Видях [по-рано — „Господ ми показа“], че схемата от 1843 г. е била направлявана от ръката на Господа [по-рано — „от Неговата ръка“] и че не бива да бъде изменяна [по-рано — „никаква част от нея не бива да бъде изменяна“]; че числата бяха такива, каквито Той ги желаше. Че ръката Му бе над нея и скриваше грешка в някои от числата, така че никой да не може да я види, докато ръката Му не бъде оттеглена.“

„Тогава видях по отношение на — „Всекидневната“, че думата — „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ е дал правилното разбиране за нея на онези, които дадоха вестта за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на — „Всекидневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и смут. [Параграфите са обединени.] Видях също [по-рано: „Господ ми показа“], че времето не е било изпитание от 1844 г. насам и че времето никога вече няма да бъде изпитание.]“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Време, несвързано с вестта на третия ангел

Елън Уайт имаше видение, различно от онова видение, което в крайна сметка е включено в „Ранни писания“. Тя имаше няколко видения; но имаше едно видение, в което ѝ беше казано нещо; беше ѝ казан един абзац и тя го записа.

„Господ ми е показал, че вестта на третия ангел трябва да върви напред и да бъде прогласявана на разпръснатите Господни чеда, и че тя не бива да бъде окачвана на време; защото времето никога вече няма да бъде изпит. Видях, че някои изпадаха в лъжливо въодушевление, породено от проповядване на време; че вестта на третия ангел беше по-силна, отколкото времето може да бъде. Видях, че тази вест може да стои върху собствената си основа и че не се нуждае от време, за да я укрепи, и че тя ще върви с могъща сила, ще извърши делото си и ще бъде съкратена в правда.“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

За какво говори тя там? Че никога повече не бива да свързваме вестта на третия ангел с време, нали?

Амин? С мен ли сте?

Къде намирате това? Къде се намира то?

ОТ ПРИСЪСТВАЩИТЕ: (Няма отговор.)

ОТ ПУБЛИКАТА: Очерк на християнския опит и възгледи.

Очерк на християнския опит и възгледите на Елън Г. Уайт, страница 48, страница 48.

Добре. Къде намираме пасаж, който обсъждаме, взет от Review and Herald, ноември 1850 г.; къде се намира той в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? И така, той се намира, ако се върнете назад в бележките си, в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, страница 61 и страница 62.

Имате едно видение в A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, което е записано на страница 48; след това имате видението, което в крайна сметка ще бъде включено в Early Writings, на страници 61 и 62. Те са разделени от 13 или 14 страници, нали?

И какво ще направят, когато се стигне до „Ранни писания“? Ще вземат този абзац от страница 48 и ще го вмъкнат непосредствено след нейното изявление, че времето вече не е изпит. Ще съединят две видения.

Следвате ли какво имам предвид?

МЪЖ ОТ ПУБЛИКАТА: Да.

Следите ли мисълта ми?

ЛИЦЕ, КЪМ КОЕТО Е ОТПРАВЕНО ОБРЪЩЕНИЕ В АУДИТОРИЯТА: (Утвърждение.)

Добре, защото именно при теб виждам по-малко потвърждение.

Последната стъпка (Стъпка трета) — Ранни писания, 1882 г.

Добре. Сега отново се връщам на страница 6 от вашите бележки; и сега отново имате „Ранни писания“.

„23 септември, . . . Видях, че схемата от 1843 година бе направлявана от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна; че числата бяха такива, каквито Той желаше да бъдат; че Неговата ръка бе над тях и прикри една грешка в някои от числата, така че никой не можеше да я види, докато Неговата ръка не бе отстранена.

„Тогава видях по отношение на —вечната“ (Даниил 8:12), че думата —жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста, и че Господ е дал правилното разбиране за това на онези, които дадоха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на —вечната“; но в объркването след 1844 г. бяха възприети други възгледи, и последваха тъмнина и смут. Времето не е било изпитание след 1844 г. и никога вече няма да бъде изпитание.“

„Господ ми показа, че вестта на третия ангел трябва да отиде и да бъде прогласена на разпръснатите Господни чеда, но не бива да бъде окачвана на време. Видях, че някои изпадаха в лъжливо възбуждение, породено от проповядване на време; но вестта на третия ангел е по-силна, отколкото времето може да я направи. Видях, че тази вест може да устои на собственото си основание и не се нуждае от време, за да я укрепи; и че тя ще отиде с могъща сила, ще извърши своето дело и ще бъде съкратена в правда.“

„Тогава вниманието ми бе насочено към някои, които се намират в голямата заблуда, че е техен дълг да отидат в стария Йерусалим . . .“ Ранни писания, 74–76.

И причината това да е с получер шрифт е, че именно този абзац тук гласи: „ . . . Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха обединени около правилното разбиране за „ежедневната“; но в объркването след 1844 г. бяха възприети други възгледи, и последваха тъмнина и объркване. Времето не е било изпит след 1844 г. и никога вече няма да бъде изпит.“ Трябва да помните, че първоначално, в първия си запис на това видение, тя каза: „Беше ми показано, че времето не е било изпит след 1844 г.“, и това беше в различен абзац. Тя беше направила така, че да има разграничение между онова, което ѝ беше показано относно Ежедневната, и онова, което ѝ беше показано относно това, че времето е изпит; а следващият абзац, който говори за това да не се свързва никакво време с Вестта на Третия ангел, не беше в първоначалното видение. Това беше на страница 48 от Life Sketches, а не на страници 61 и 62.

Но когато стигнете до „Ранни писания“ през 1882 г., те ги събират заедно; и следователно, когато стигнете до 30-те години на XX век и се отклонявате в дълбок мрак в адвентизма, а Уили Уайт казва, че когато изучавате „Всекидневната“, трябва да я изучавате в контекста на времето — „Съжалявам, Уили, твоята отговорност беше да бъдеш този, който да даде

точния исторически запис на Духа на пророчеството. Ти трябваше да бъдеш този, който защитава Духа на пророчеството. И в твоето представяне на „Ранни писания“, стр. 75, ти пренебрегна първоизточниците, а тези първоизточници казват, че когато изтъкна аргумента, че „Всекидневната“ трябва да бъде разглеждана в контекста на времето в „Ранни писания“, 74, това е абсолютно невярно.“ — Невярно е! Това не може да бъде подкрепено от запис в Духа на пророчеството. Това не може да бъде подкрепено от историята на онзи период.

Добре. Първа точка: сестра Уайт казва, че съществува правилно разбиране за „Непрестанната“, в Early Writings, 74. Основният довод, натрапван по-късно в историята, е, че когато изучавате този пасаж в Early Writings, 74, трябва да го поставите в контекста на определяне на време. Този довод е несъстоятелен; той не е валиден!

И така, сега оставаме единствено с положението, че съществува правилен възглед за „Ежедневната“. Добре? Но ще разгледаме още една мисъл от този абзац.

Там се казва: „На 23 септември Господ ми показа“ 23 септември — кога? 1850 година: „На 23 септември 1850 година Господ ми показа.“

Какво ѝ показва Той?

Едно от нещата, които Той ѝ показва, беше, че от 1844 година насам са били възприети и други възгледи за „ежедневната“.

„На 23 септември 1850 г. Господ ми показва Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни в правилното разбиране за „постоянната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и смут. The Review and Herald, ноември 1850 г.“

Март 1850 г. „Ежедневната“ е земното светилище

И така, в долната част на страница 6 имате един абзац, който е от Review and Herald от март 1850 г., и това е статия от Дейвид Арнолд.

„Той [Даниил] също вижда същата потисническа власт — „изправяща се против Княза на князете“; като по този начин слага край на законността на всички всекидневни жертви, установени при Синай, за да бъдат ежедневно принасяни, докле дойде Потомъкът. Тук Христос, същността, или великата прообразно изпълняваща жертва, бе убит от римските войници. Така чрез Рим — „всекидневната жертва бе отнета“, и мястото на Неговото светилище бе съборено от Тит, римски военачалник, когато той разруши града Ерусалим и Божия храм, който съдържаеше — „светилището“. Тук започна изпълнението на пророческото заявление на Христос: „И ще падат от острието на меча и ще бъдат отведени в плен по всички народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, ДОКЛЕ СЕ ИЗПЪЛНЯТ ВРЕМЕНАТА НА ЕЗИЧНИЦИТЕ.“ Лука 21:24.“
David Arnold, Review and Herald, March 1850, Volume 1, Number 8.

В тази статия Дейвид Арнолд учи, че „Всекидневната“ в книгата на Даниил представлява еврейското светилище в Ерусалим, което бе премахнато от езическия Рим през 70 сл. Хр.

Септември 1850 г. „Всекидневната“ е служението на Христос в светилището

Тогава, през септември 1850 година, през същата година — и между другото, кой е редакторът на Review and Herald през 1850 г.? Името му е Джеймс Уайт.

Тогава, през септември 1850 г., Джеймс Уайт публикува статия от Крозиър, в която се учи, че „Ежедневната“ представлява Христовото служение в Светилището.

И тъй, Джеймс Уайт не учи това пряко, но хората извличат оттам такова заключение и казват, че именно това той учи. И защо казвам това? Казвам го поради следната причина: през септември 1850 г. сестра Уайт казва, че от 1844 г. насам други възгледи относно „Ежедневната“ са били възприети в тъмнина и след това е последвало объркване.

Тези две становища [Arnold и Crosier] не са възгледът на Пионерите, че „Постоянното“ е езичеството.

И на страница 7 имате двата абзаца от статията на Крозиер, където той прави извода, че „Ежедневната“ е Христовото служение в Светилището.

„—И мястото на Неговото светилище биде съборено;“ Данаил 8:11. Това събаряне стана във времето и чрез средствата на римската власт; следователно светилището в този текст не беше Земята, нито Палестина, понеже първата беше съборена при грехопадението преди повече от 4 000 години, а втората — при плена, повече от 700 години преди събитието, за което говори този пасаж, и нито едното, нито другото — чрез римско действие.

„Светилището, което бе повалено, е светилището на Онзи, против Когото Рим се възвеличи, а именно Княза на воинството, Исус Христос; и Павел учи, че Неговото светилище е на небето. Отново, Даниил 11:30–31: „Защото китимски кораби ще дойдат против него; затова той ще се наскърби и ще се върне, и ще се разгневи (жезълът за наказание) против светия завет (християнството); така ще постъпи; ще се върне дори и ще влезе в съглашение с ония (свещеници и епископи), които изоставят светия завет. И военни сили (граждански и религиозни) ще застанат на негова страна, и те (Рим и онези, които изоставят светия завет) ще осквернят светилището на силата.“ Какво беше това, което Рим и отстъпниците от християнството съвместно оскверниха? Този съюз бе създаден против „светия завет“, и именно светилището на този завет те оскверниха; което можеха да сторят също тъй, както да осквернят името на Бога; Еремия 34:16; Езекиил 20; Малахия 1:7. Това беше същото като да обезчестят или да похулят Неговото име. В този смисъл този „политико-религиозен“ звяр оскверни светилището (Откровение 13:6) и го повали от мястото му на небето (Псалом 102:19; Еремия 17:12; Евреи 8:1–2), когато нарекоха Рим светия град (Откровение 21:2) и поставиха там папата с титлите „Господ Бог Папата“, „Свети Отец“, „Глава на Църквата“ и пр., и там, в подправения „Божий храм“, той претендира да върши това, което Исус действително върши в Своето светилище; 2 Солунци 2:1–8. Светилището е било тъпкано под нозе (Даниил 8:13), също както и Божият Син. (Евреи 10:29.)“ О. R. L. Crosier, „The Sanctuary“, Review and Herald, September, 1850.

Логиката на Джеймс Уайт

Защо Джеймс Уайт би отпечатал тази статия, ако е знаел по-добре? Причината за това е „Логиката на Джеймс Уайт“ във вашите бележки.

Първото нещо, което беше отпечатано след Разочарованието, се нарича A Word to the Little Flock, а тримата души, които бяха автори в това издание, бяха Джеймс и Елън Уайт и Джоузеф Бейтс. Първото нещо, което беше отпечатано след 22 октомври 1844 г. от онези хора, които вървяха по пътя, беше тази статия; и в тази статия сестра Уайт одобрява възгледа на Крозиер — не неговия възглед за „Ежедневната“, а неговия възглед за това, че Христос преминава от Светото място в Пресветото място.

Забележете, това е сестра Уайт. Ето защо Джеймс Уайт би бил готов да отпечата статията на Крозиер; казва се,

„Вярвам, че Светилището, което трябва да бъде очистено в края на 2300-те дни, е Храмът на Новия Ерусалим, на който Христос е служител.“ — това е Елън Уайт — „Господ ми показва във видение, преди повече от една година, че брат Крозиер имаше истинската светлина относно очистването на Светилището и пр., и че Неговата воля беше брат К. да изложи писмено възгледа, който ни представи в Day-Star, Extra, 7 февруари 1846 г. Чувствам се напълно упълномощена от Господа да препоръчам това Extra на всеки светец.“

„Моля се тези редове да се окажат благословение за вас и за всички скъпи чеда, които биха ги прочели.“ A Word to the Little Flock, 12 май 1847 г.

И тъй, хора и до днес, някои от съвременните историци в адвентизма казват: „Погледнете това. Елън Уайт дава своето всеобхватно одобрение на статията на Крозиер; и следователно онова, което Крозиер е казал за Всекидневната като за светилищното служение на Христос, непременно трябва да е вярно.“ А когато казват това, те представят историята погрешно; защото статията на Крозиер съдържаше осем раздела и още от самото начало адвентистите разбираха, че четири от тези раздели бяха пълен мрак, и те никога, никога, никога не са били произдавани в адвентизма.

Като пример, една от неговите позиции в тази статия беше, че когато Исус се завърне, ще настъпят хиляда години на мир. Адвентистите не вярват в това и никога не са вярвали. Това разбиране е разбиране, което Уилям Милър отхвърли, което всъщност поставя Уилям Милър на правия път към разбирането на истината. Това учение е едно от ученията, които са в пряко противоречие с милеритското разбиране.

И тъй, когато Крозиер излиза с тази статия в осем части, те още от самото начало знаят, че четири от тези части не подлежат на препечатване.

Но Джеймс Уайт отпечатва частта, в която Крозиер действително заключава, че „Ежедневната“ е Христовото служение в Светилището; ала той ще препечата само тези четири части. Той няма да препечата другите четири. Но за да може Джеймс Уайт да препечата четирите части на Крозиер, той трябва да ги отпечата в два броя. Наложил се да ги

отпечата два пъти през септември 1850 г.

В неговия Review and Herald от септември 1850 г. не е имало достатъчно място, затова през септември 1850 г. той е отпечата два броя на Review and Herald, за да може да побере цялата статия на Крозиер относно Христос, преминаващ от Светото място в Пресветото място.

Сега ще забележите от Жерар Дамстигт, че той дава историческата оценка, според която адвентистите винаги са знаели, че в статиите на Крозиер има части, които са били неправилни и които не са могли да бъдат преиздавани.

„Тя [Елън Хармън] каза: —Господ ми показа във видение, преди повече от една година, че брат Крозиер имаше истинската светлина относно очистването на Светилището и пр.; и че Неговата воля беше брат К. да изложи писмено възгледа, който ни представи в Day Star Extra, 7 февруари 1846 г. Чувствам се напълно упълномощена от Господа да препоръчам това Extra на всеки светец“ (Писмо. Е. Г. Уайт до Къртис, Word to the Little Flock, 12). Адвентистите от седмия ден обикновено са тълкували това изявление в смисъл, че представянията на Крозиер не са били без грешки, но че основната му типологична аргументация е била правилна. Преизданията на статията са изпускали онези аспекти, които те са смятали за неточни.“ P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Никога не можа да препечата своя пълен документ

Сега, на следващата страница, имате У. А. Спайсър, който свидетелства за същото: те винаги са знаели, че в статиите на Крозиер има грешки, и никога не са препечатвали онези четири раздела.

„Тъжно е да се каже, че младият Кроузиер ходи в светлината на съботната истина съвсем кратко време. По-късно той отхвърли учението за светилището, за чието утвърждаване сам бе помогнал. Нашите братя пионери препечатваха неведнъж неговото изложение върху светилището в ранните си издания, но никога не можеха да препечатат целия му документ. В него той бе прибавил към изложението за светилището някои идеи за бъдещия век — един временен милениум, с един славен век на тази земя при Второто пришествие. Тези неща нашите братя винаги изпускаха. Тези учения за бъдещия век бяха широко разпространени в онези дни. Това учение никога не се съгласуваше с определената адвентна вест; и несъмнено този квас на заблуда помогна да бъдат отклонени по-младите мъже от истините за съботата и светилището. Скоро той премина към ожесточена съпротива срещу нашето ранно движение.“ W. A. Spicer, Review and Herald, December 14, 1939

Същината е, че днес има хора, които се позовават на одобрението, което сестра Уайт дава на статията на Крозиер в A Word to the Little Flock — хора като Хайди Хайкс, Хайди Хайкс с неговата безразсъдна книга за това, че Всекидневната била Христовото служение в светилището. Това е един от неговите аргументи.

Хората, които правят това, пренебрегват историческите факти. Те никога не биха могли да препечатат всички статии на Крозиър. А да се настоява, че одобрението на Елън Уайт в *A Word to the Little Flock* е всеобхватно одобрение на позицията на Крозиър, означава да се настоява, че адвентистите вярват, че ще има хиляда години мир. Това е неразумен аргумент.

Това е изопачаване на историята и се прави, за да бъдат измамени хората и да се породи объркване и тъмнина.

И така, имате двама историци — Спайсър, който е починал, и Дамстийгт, който е все още жив; но, уверявам ви, нито Спайсър, нито Дамстийгт биха се съгласили с мен относно това, което представям. Добре, не биха. Следователно имате двама противоположно настроени историци, които са съгласни с това, което ви казвам. Няма абсолютно никакво основание одобрението на Елън Уайт за статията на Крозиер да се приема в смисъл, че всичко в нея е било свършено.

„Адвентен преглед“ — том 1, Обърн, Ню Йорк, брой 3

Адвентният преглед — том 1, Обърн, Ню Йорк, брой 4

Адвент Ривю — том 1, Обърн, Ню Йорк, специален брой

Когато Джеймс Уайт започна да печата статията на Крозиер в септемврийския брой от 1850 година на *The Review and Herald*, това беше том 1, брой 3.

Но той не можа да побере всичко в том 1, брой 3; затова довърши статията в том 1 на *The Review and Herald*, брой 4. И кога направи това? През септември 1850 г.

И така, какво се случи през септември 1850 година? Сестра Уайт имаше видение, в което се казва: „На 23 септември 1850 година Господ ми показа . . . Когато съществуваше единство, преди 1844 година, почти всички бяха единни в правилното разбиране за —„Вседневната“; но след 1844 година, в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване. *The Review and Herald*, ноември 1850.“

Кой беше нейният съпруг? Той беше редакторът на *The Review and Herald*.

И тъй, какво направи той, когато съпругата му каза: „Знаеш ли какво току-що ми бе казано от Господа, Джеймс? Бе ми казано, че не бива да въвеждаме възгледите за Всекидневната, които противоречат на разбирането на пионерите, че Всекидневната е езичество, защото това внася тъмнина и объркване.“

И тъй, какво направи Джеймс Уайт? През септември 1850 г. той отпечата още един брой на *Review and Herald* — три в един месец. Той е озаглавен Том 1, специално издание.

И какво направи той? Той препечата статията на Кроузиър и премахна онова, което Кроузиър каза относно Всекидневната!

Братя и сестри, това е историческо доказателство, че Джеймс и Елън Уайт са разбирали, че възгледът на Крозиер относно „постоянната“ е бил погрешен и че е донесъл тъмнина и

объркване.

И какъв беше възгледът на Crosier относно „ежедневната“? Че тя беше Христовото служение в Светилището.

И тъй, в Ранни писания, 74, когато тя казва: „На 23 септември Господ ми показа, че милеритите са имали правилен възглед за Всекидневната“, историческите свидетелства са, че милеритите са разбирали—

Сега, братя и сестри, братя и сестри, не пропускайте този факт: Какво е това: септември 1850 г. на сестра Уайт е показано, че след 1844 г. са били възприети други възгледи за Ежедневната; май 1850 г. Арнолд представя Ежедневната като юдейското светилище; септември 1850 г., част 1 от 2 на статията на Крози е публикувана, включително и неговото представяне на Ежедневната като служението на Христос в светилището; септември 1850 г., част 2 от 2 на статията на Крози е публикувана; септември 1850 г. статията на Крози е препечатана, но неговият възглед за Ежедневната е премахнат? Какво се случва?

Виждаме, че в същата година е изработена тази карта от 1850 г., и какво казва тази карта за Всекидневната? „Езическо владичество или ВСЕКИДНЕВНАТА отнета. Дан. 11:31, 508.“

Елън Уайт знаеше какво е становището относно всекидневната на онези, които дадоха вестта за Съдийния час. Когато тя казва, че те са имали правилното разбиране, тя знаеше, че правилното разбиране е било, че тя представя отнемането на езическото владичество; всекидневната е представляла езическото.

И през тази година, 1850, историческият запис доказва, че тя е отхвърлила и съпругът ѝ е отхвърлил учението, че „Ежедневната“ представлява служението на Христос в светилището — учението, което Библейският изследователски институт на Църквата на адвентистите от седмия ден поддържа. Това е учението, което самоподдържащите се служения, като Heartland и Steps to Life, подкрепят. Това е учението, което донася тъмнина и объркване.

Сега обърнете внимание на това относно Картата от 1850 година. Това е през ноември 1850 година. Това е същият месец, в който тя има видението, което записва и което впоследствие преминава през развитието си през 1851 година, а след това през 1882 година се озовава в „Ранни писания“ — именно в този месец, именно в този месец, през ноември 1850 година. То казва,

„В понеделник се върнахме в Дорчестър, където живеят нашият скъп брат Никълс и семейството му.“—

Точно тук [отнася се до Картата от 1850 г., в горния десен ъгъл]: „Published by Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.“ Добре? Тя говори за това, нали? Виждате ли я, тази Карта?

—„Там, през нощта, Бог ми даде едно много интересно видение, по-голямата част от което ще видите в изданието. Бог ми показа необходимостта да се изработи една карта. Видях, че тя е нужна и че истината, ясно изложена върху таблици, ще извърши много и ще стане причина души да дойдат до познанието на истината.“ Manuscript Releases, number 15, 210,

November, 1850.

Тя имаше видение в дома на Никълс в Дорчестър — всичко това е на тази карта — като каза: „Трябва да направите карта.“

И какво казва тя за схемата? Как я описва?

Отидете на Авакум 2: „Видях необходимостта да се издаде една схема“, и какво щеше да извърши тя? Беше необходимо, „та истината да бъде направена ясна върху таблици“.

Авакум 2, стих 2, казва: „И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху таблици, . . . “ Тя казва, че тази схема на Отис Никълс от 1850 г., отпечатана в Дорчестър, Масачузетс, е изпълнение на Авакум, точно както казва в „Великата борба“, че схемата от 1843 г. е изпълнение на Авакум.

Добре, виждате ли това? Виждате ли кога тя получи това видение? По същото време, когато това се случваше: „23 септември Господ ми показа . . . че учението за Всекидневната като служенето на Христос в Светилището носи тъмнина и объркване“, а съпругът ѝ незабавно препечата статията и премахна тези два абзаца. То никога повече не беше препечатано в адвентизма до 1931 г., когато Уили Уайт го препечата; и когато направи това, в самата брошура, която отпечата, имаше лъжливо свидетелство. Това може да бъде доказано.

Сега искам да ви прочета нещо тук, един по-дълъг цитат, относно същия този времеви период. Това е от 27 ноември 1850 г.

От известно време съм пренебрегвал да ви пиша. Сега ще изложа причините си. Първо, нямах време да пиша в продължение на седмици, след като получих любезното и добре дошло писмо на сестра Арабела, иначе щях да изпълня молбата ѝ да му отговоря в срок от две седмици. Писмото много ми допадна. Всички ние се заинтересувахме от писмото и се надяваме, че забавянето ми няма да ви попречи да отговорите на това писмо веднага щом го прочетете, а следващия път аз няма да чакам толкова дълго.

Здравето на Джеймс и моето сега е съвсем добро. Нашият дом е в Париж, у брат Андрюс, само на няколко крачки от пощата и печатницата. Ще останем тук още малко време. Това е много добросъседно семейство, ала твърде бедно. Всичко тук е на наше разположение, доколкото те го имат. Не смятаме за правилно да им бъдем в тежест с какъвто и да било разход, докато сме тук. Много желая да видя всички вас и скъпата сестра Горъм.

„Нашето събрание в Топшам бе от дълбок интерес. Присъстваха двадесет и осем души; всички взеха участие в събранието.

В неделя Божията сила слезе върху нас като силен, устремен вятър. Всички се изправиха на нозете си и прославиха Бога с висок глас; беше както когато се полагаха основите на Божия дом. Гласът на плача не можеше да се различи от гласа на възгласите. Това беше тържествено време; всички бяха укрепени и освежени. Никога преди не бях свидетел на толкова могъщо време.

„Следващата ни конференция беше във Феърхейвън. Брат Бейтс и съпругата му присъстваха. Събранието беше твърде добро. При завръщането ни у брата Никълс Господ ми даде видение и ми показа, че истината трябва да бъде изложена ясно върху таблици, и че това ще накара мнозина да вземат решение за истината чрез вестите на трите ангела, като първите две бъдат изложени ясно върху таблици.“ —

Това е точно тук долу, [посочвайки долния ляв ъгъл на Картата от 1850 г.]. Добре? Те са на тази Карта — това е, за което тя говори.

— „Видях също, че е също тъй необходимо да се издава вестникът, както е необходимо вестителите да отиват; защото вестителите се нуждаят от вестник, който да носят със себе си, съдържащ настоящата истина, за да го поставят в ръцете на онези, които слушат, и тогава истината не би избледняла от ума, и че вестникът би отишъл там, където вестителите не биха могли да отидат. Видях и други неща, които ще се появят във вестника.

„Как се разбирате всички помежду си? Стремите ли се всички към вечен живот? Много, много желая да ви видя и мисля, че това скоро ще стане. Сега е време за подготовка и се надявам всички да извършим сигурно дело за вечността. Времето изглежда твърде кратко и каквото вършим, трябва да го вършим бързо.“

„На 20 ноември, преди една седмица, брат Хенри Никълс и аз отидохме в Топшам. Току-що бяхме станали от трапезата след обяд в четвъртък [21 ноември], когато едно от децата на брат Фоуи влезе и каза, че майка им е в безсъзнание. Побързахме през реката на разстояние една миля и намерихме нашата скъпа сестра Фоуи на умиране. Скръбта ми беше голяма, когато видях, че тя не ме познава. Тя продължи дълго време в голямо страдание до между три и четири часа, а след това издъхна. Тя остави съпруг и три деца да оплакват своята загуба.“

В петък сутринта [22 ноем.], брат Хенри дойде в Париж, за да го обръсне Джеймс, та да присъства на погребението. Прекарахме много тържествено и благословено време. Господ не ни остави, но допусна Неговият Дух да почива върху нас. Последните дни на сестра Фоуи бяха безспорно най-духовните и най-добрите ѝ дни. Брат Фоуи има това за утеха — че тя умря като християнка. Той понася добре. Бог му дава благодат да издържи скръбта. О, колко е добро да имаш надежда в Бога, която ще подкрепя във всяка сцена на изпитание и скръб. Слава на Бога за надежда, за добра надежда. Какво бихте дали вие, всеки един от вас, за своята надежда?

„Дръжте здраво вярата. Бъдете силни в Бога и се опирайте на Неговата вечна мишца. Тя никога няма да ви подведе, но ще ви подкрепя във всяка скръб. Надявам се всички вие да ставате все по-силни и по-силни в истината. Не се колебайте, а напредвайте по пътя си към царството.“ —

Да започнем. Ето какво искам да видите.

— „Преди една седмица, миналата събота, имяхме едно много интересно събрание. Там беше брат Хюит от Дед Ривър. Той дойде с вест в смисъл, че унищожението на нечестивите

и сънят на мъртвите са мерзост в рамките на затворената врата, която една жена — Езавел, пророчица — била внесла, и той вярваше, че аз съм тази жена, Езавел.“—

Добре? Брат Хюит казва, че Елън Уайт е Езавел и че е въвела три заблуди.

„—Казахме му за някои от предишните му заблуждения — че 1335-те дни са завършили — както и за многобройните му други грешки. Това имаше твърде малък ефект. Неговият мрак се почувства върху събранието и то се проточи.“

Сега искам да видите това. Имам нещо да кажа за този абзац, което искам да проследите, ако можете.

Ако някога сте имали работа с онези в адвентизма, които прилагат отново времевите пророчества в края на света, те разполагат само с три цитата, които използват — използват много цитати, но имат три основни цитата, които използват. Това е един от тях; защото отиват там и казват: „Казахме му за някои от неговите грешки в миналото“ и ще твърдят, че когато тя казва „че 1335-те дни са изтекли“, това е било една от неговите грешки. Виждате ли как можете донякъде да изопачите тази граматика: „Казахме му за някои от неговите грешки в миналото“? Също така му казахме, че 1335-те дни са изтекли; но определящите време казват: казахме му за някои от неговите грешки в миналото и една от тези грешки беше, че ти учиш, че 1335-те дни са изтекли, и това е грешка.“ И така, можете да го изопачите и в двете посоки.

Първият път, когато имах лице в лице сблъсък с Юджийн Пруит, беше в Оклахома, и той твърди, че историята на милеритите не се повтаря в края на света, а аз му представям няколко цитата от Духа на пророчеството.

И той казва: „Джеф, ти знаеш, че Елън Уайт беше небрежен писател.“

И аз казах: „Какво искаш да кажеш?“

И той премина към този цитат. Той казва, че този цитат доказва, че тя е небрежен писател; защото тя знае, че аз знам, че определящите времена могат да изопачат този цитат, ако пожелаят.

Сега, фактът, че място като „Уошита“ има влияние, което учи своите студенти, че Елън Уайт е небрежен писател, е едно; но дали тя е небрежен писател тук?

—„Почувствах, че трябва да кажа няколко думи. В името на Исус станах и за около пет минути събранието се промени. Всички го почувстваха в същия миг. Всяко лице се озари. Присъствието на Бога изпълни мястото. Брат Хюит падна на колене и започна да плаче и да се моли. Бях грабната във видение и видях много неща, които не мога да напиша. Това оказа голямо въздействие върху брат Хюит. Той изповяда, че това е от Бога, и се смири до праха. Оттогава, след онова събрание, той пише непрестанно и сега пише от същата маса, отричайки всички свои заблуди, които е поддържал. Вярвам, че Бог го издига и че той е годен да върши добро, ако Бог действа чрез него.“

Много любов на скъпата сестра Горъм. Кажете ѝ да бъде силна. Бог е с нея и няма да я остави. Много любов на всички вас. Надявам се децата да не станат сънливи, а да се заинтересуват от истината и прилежно да утвърдят своето призвание и избране. Пишете, непременно пишете, и не постъпвайте така, както аз постъпих. Обичам ви, всички вас. Пишете.“ Manuscript Releases, том 16, 206–209. Написано в Парис, Мейн, 27 ноември 1850 г.

Братя и сестри, какъв е историческият контекст на това; къде тя пише това? Тя пише това през 1850 година, в дома на брат Никълс.

В този период от време какво върши Господ? Той показва, че пионерите имат правилното разбиране за „постоянната жертва“, а тя се занимава с това. Тя казва, че служението на Христос в светилището е лъжливото разбиране за „постоянната жертва“.

В тази история, именно в тази история — не само в тази история и не само в самата година, но в самия месец на годината — тя получава видения и изяснява тази истина относно пионерската позиция за „Всекидневната“, като казва, че онези, които са дали Вика за часа на съда, са имали правилния възглед за „Всекидневната“; и в същия абзац тя казва: „Видях, че Картата от 1843 г. беше ръководена от ръката на Господа и че не бива да бъде изменяна, и че онези, които дадоха Вика за часа на съда, имаха правилния възглед за „Всекидневната“.“

И какво се казва за „ежедневната“ на тази карта от 1843 г.? Е, казва се, че тя е била отнета през 508 сл. Хр.; и че 1335 години по-късно това ви довежда до 1843 г., и че 1335-те са в миналото.

Можете ли да си представите, че именно в същия месец, именно в същата година, тя би казала на брат Хюит от Дед Ривър, че това все още е бъдещо?

Добре, тези, които определят времена, тези, които определят времена, и тези хора, които вярват, че сестра Уайт е небрежен писател. Историята не потвърждава това.

И тъй, искам да видите, във връзка с всекидневната, че Елън Уайт разбираше дори и 1335-те.

Елън Уайт не просто положи своя печат на одобрение върху разбирането, че „ежедневната“ е езичесвото; тя разбираше, че именно то поставя началото на пророчеството за 1335-те години, което завърши през 1843 г., и публично защитаваше тази позиция срещу брат Хюит от Дед Ривър. Виждате ли това?

И в същия месец, когато тя заявява, че служението на Христос в Светилището като „Всекидневната“ носи единствено тъмнина и объркване, нейният съпруг, в отговор на това видение, премахва това учение от Review and Herald.

Тук, горе във вашите бележки, където пише „Картата от 1850 г.“, ето какво се казва точно тук [позовавайки се на третата колона отляво на Картата от 1850 г., текста след Исус на кръста през 31 сл. Хр.]. Исках да можете да го имате в бележките си.

И след това на Картата от 1843 г. тук [посочвайки средната колона, под Исус на кръста през 31 сл. Хр.]:

Премахването на всекидневната жертва. Дан. 12:11, 12

Добре, това са тези две схеми.

Сестра Уайт разбираше, че тези мъже имаха правилното разбиране, и разбираше, че то поставяше началото на пророчеството за 1335-те години, което завърши през 1843 г.; и разбираше, че то представляваше отнемането на езическото владичество през 508 г.

Под тези две препратки към Таблата имате още един цитат в периода на Брат Никълс, и тя изобличава хората, че правят други табла, защото тяхното художествено оформление е сатанинско; докато, казва тя, художественото оформление върху тези две Табла е небесно. Тя казва,

„Видях, че заниманието с изработване на схеми беше съвсем погрешно. То започна с брат Родс и беше продължено от брат Кейс. Изразходвани са средства за изработване на схеми и за създаване на груби, отвратителни изображения, които да представят ангели и славния Исус. Видях, че такива неща са неугодни на Бога. Видях, че Бог беше в издаването на схемата от брат Никълс.“—

Кой беше в издаването на тази Карта от 1850 г.? Бог!

— „Видях, че в Библията има“ — какво? — „пророчество за тази карта; и ако тази карта е предназначена за Божия народ, ако тя е достатъчна за един, тя е и за друг; и ако един се нуждаеше от нова карта, изработена в по-голям мащаб, всички се нуждаят от нея също тъй много.“

„Видях, че у брат Кейс имаше неспокойно, смутено, неудовлетворено, неблагодарно чувство, което желаше друга карта. Видях, че тези рисуванни карти оказваха лошо въздействие върху събранието. Това внасяше в събранието лек, празен дух на присмех.“—

Сега, именно това искам да обмислите.

— „Видях, че картите, наредени от Бога, въздействаха благоприятно на ума дори и без обяснение.“ —

„Видях, че картите,“ в множествено число, „бяха наредени от Бога . . . “ „Кои карти, в множествено число, бяха наредени от Бога? Тези две карти [картата от 1843 г. и картата от 1850 г.] бяха наредени от Бога.

Тези две карти са изпълнение на Авакум 2.

— „В изобразяването на ангелите върху схемите има нещо леко, прекрасно и небесно. Умът почти незабележимо бива насочван към Бога и небето. Но другите схеми, които са били изготвени, предизвикват отвращение у ума и го карат да се задържа повече върху земята, отколкото върху небето. Образите, представящи ангели, приличат повече на демони,

отколкото на небесни същества. Видях, че схемите в продължение на дни и седмици са занимавали ума на брат Кейс, когато той е трябвало да търси от Бога небесна мъдрост и да расте в благодатите на Духа и в познанието на истината.

„Видях, че ако средствата, които са били пропилены за изготвянето на карти, бяха употребени, за да бъде истината ясно изложена пред братята чрез публикуване на трактати и пр., това би донесло много добро и би спасило души. Видях, че занятието с правене на карти се е разпространило като треска.“ Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

1290-те и 1335-те дни

Пред себе имам една статия от Review and Herald от 28 януари 1858 г. Причината да я имам във вашите бележки е, че можете да видите, че през 1858 г. те все още преподават, че „ежедневната“ е езичесвото. Вие я имате във вашите справочни материали; осем години след 1850 г. те все още разбират, че „ежедневната“ е езичесвото.

„ДРУГ важен пророчески период, върху който се основава адвентното учение, са 1335-те дни от Данаил 12, с които 1290-те дни са така тясно свързани. Тези два периода ни се представят по следния начин:“

„—И от времето, когато бъде отнета всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хилядата триста тридесет и пет дни. А ти върви по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в дела си в края на дните.“ Даниил 12:11–13.

Веднага възникват въпросите: Можем ли да установим кои са събитията, от които трябва да се датират тези периоди; и ако е така, можем ли да установим кога са се случили?

Най-напред изследваме: Какво е „ежедневното“ (жертвоприношение) и „мерзостта, която докарва запустение“? Ще се забележи, че думата „жертвоприношение“ е изписана в курсив, което показва, че тя е добавена дума. Същото ще се забележи и в другите случаи на нейната поява в книгата на Даниил, а именно в 11:31 и 8:11–13. Нека се обърнем накратко към тази последна глава. В 13 стих ще се види, че са представени две запустения: ежедневното (запустение) и престъплението на запустението. Този факт е изложен тъй ясно от Джосая Лич, че не можем да сторим по-добре от това да цитираме неговите думи:*

—Ежедневната жертва е сегашният прочит на текста; но в оригинала не се намира нищо подобно на жертва. Това се признава от всички страни. То е глоса или тълкувание, наложено върху него от преводачите. Истинският прочит е: „ежедневното и престъплението на запустението“; ежедневното и престъплението са свързани заедно чрез „и“ — ежедневното запустение и престъплението на запустението. Те са две опустошителни сили, които трябваше да опустошат Светилището и воинството.

Оттук е очевидно, че „ежедневната“ не може да има никакво отношение към юдейското богослужение, към което е била отнасяна според по-старото и по-разпространено мнение; а това става още по-очевидно, ако се вземе предвид, че ако тези периоди, разбирани било буквално, било образно, се датират от каквото и да било отнемане на това богослужение, те

не ни довеждат до никакво събитие, достойно за отбелязване.

„Тогава всекидневната и мерзостта са две опустошаващи сили, които трябваше да потискат църквата: можем ли да установим кои са тези сили? Нужно е само да възприемем начина на разсъждение на Уилям Милър по този въпрос, за да стигнем до същото заключение като него. Той казва:“

„—Продължих да чета и не можах да намеря никакъв друг случай, в който [ежедневната] се срещаше, освен в Даниил. Тогава [с помощта на конкорданс] взех онези думи, които стояха във връзка с нея — „отнеме“; „той ще отнеме ежедневната“; „от времето, когато ежедневната бъде отнета“; и т.н. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста. Най-сетне стигнах до 2 Солунци 2:7, 8 — „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се яви онзи беззаконник.“ и т.н. И когато стигнах до този текст, о, колко ясно и славно се яви истината! Ето го! Това е — „ежедневната“! Добре тогава, какво има предвид Павел с „онзи, който сега възпира“, или препятства? Под „Човека на греха“ и „беззаконника“ се има предвид Папството. Добре, а кое е това, което възпрепятства Папството да бъде разкрито? Това е езичеството. Следователно „ежедневната“ трябва да означава езичеството.“+

Виждаме от Даниил 8, че именно малкият рог, който наследи козела, или гръцката империя, отнема „вечната“; и той е единствената сила, представена след разделянето на царството на Александър до времето, когато Светилището трябваше да бъде очистено в края на 2300-те дни. Този малък рог ние вече показахме на надлежното му място като Рим, разглеждан като единно цяло, съответстващ на четвъртото царство в другите видения на Даниил. И тъй, факт е, че в римската власт действително настъпи промяна от езичество към папство. Езичеството, от дните на асирийските царе до времето на своето преобразуване в папизъм, е било „вечната“ или, както превежда професор Уайтинг, „непрестанното“ запустение, чрез което Сатана се е изправял против делото на Йехова. В своите жреци, своите олтари и своите жертви то носеше прилика с левитската форма на поклонение към Йехова; но когато левитската отстъпи място на християнската форма на поклонение, Сатана, за да се противопостави успешно на това дело, трябваше също да измени и своята форма на противодействие; затова храмовете, олтарите и статуите на езичеството са кръстени в богохулствата на папизма.

„Но в пророчеството се казва, че всекидневното, езичеството, има светилище, и мястото на неговото светилище трябваше да бъде съборено. Че светилище често се свързва с идолопоклонството и езичеството като мястото на неговата преданост и поклонение, е видно от следните писания: Исая 16:12; Амос 7:9, 13, бел. под линия. Езекиил 28:18. Относно светилището на всекидневното от Даниил 8, предлагаме следното от Аполос Хейл:“

„—Какво може да се разбира под —светилището“ на езичеството? Езичеството, както и заблудата от всякакъв вид, имат своите светилища, също както и истината. Това са храмовете или убежищата, посветени на тяхната служба. Следователно тук може да се предполага, че се говори за някой определен и прочут храм на езичеството. Кой ли от

многобройните му забележителни храмове може да бъде това? Един от най-величествените образци на класическата архитектура се нарича Пантеон. Името му означава —храмът или убежището на всички богове“. Мястото, където се намира, е Рим.+ Идолите на народите, покорени от римляните, били благоговейно поставяни в някоя ниша или отделение на този храм и в много случаи ставали предмет на поклонение и от самите римляни. Бихме ли могли да намерим храм на езичеството, който по-поразително да е —неговото светилище“.

След като вече установихме, че „ежедневната“ е езичеството, а престъплението на запустението, или —„мерзостта, която докарва запустение“— е папството, и че особеното светилище на езичеството беше Пантеонът, а „мястото“ на неговото местонахождение беше Рим, нека продължим изследването.

„1. Беше ли езичеството „отнето“ от римската гражданска власт? Смятаме, че следното изложение на един важен и добре известен факт от историята на църквата и света отговаря на пророчеството. То се отнася до Константин, първия християнски император, и гласи:“

—Първият му държавнически акт бе издаването на указ в цялата империя, с който увещавахе поданиците си да приемат християнството.'++

„2. Беше ли Рим градът или мястото на неговото светилище, (Пантеонът,) повалено чрез властта на държавата? Следният откъс дава отговор:“

„—Смъртта на последния съперник на Константин бе запечатала мира на империята. Рим отново беше безспорната царица на народите. Но в този час на възвишение и блясък тя бе издигната до ръба на пропаст. Следващата ѝ крачка щеше да бъде надолу и невъзвратима. Преместването на управлението в Константинопол все още озадачава историка. То беше действие, намиращо се в пряко противоречие с целия ход на древните и почтени предразсъдъци на римския ум. То не беше дело на някой разкошлюбив азиатец, отдаден на наслажденията на източните обичаи и климат, а на железен завоевател, роден на запад и презиращ, както всички римляни, навиците на ориенталците; то беше дело на проницателен политик, и все пак беше неpolitично в най-очевидна степен. И все пак Константин изостави Рим, великата цитадела и престол на цезарите, заради незначителен кът на Тракия и изразходва остатъка от своя енергичен и честлюбив живот в двойния труд да издигне една колония до столица на своята империя и да унизи столицата до слабите почести и принизената сила на колония.“*

Този запис изпод перото на историка е твърде ясен, за да се нуждае от коментар. „Мястото на светилището му биде повалено“ — казва пророчеството; и след изложение на факти като горните, дори и най-взискателните в пророческото тълкуване трябва да бъдат удовлетворени относно неговото приложение.

„От времето, когато бъде премахната ежедневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хиляда триста тридесет и пет дни.“ Предвид стоящите пред нас факти, че ежедневната жертва е езичеството, че мерзостта, която докарва запустение, е папството, че в

римската власт е настъпила промяна от първото към второто и то чрез държавна власт, остава ни само да изследваме по-нататък кога това е станало по начин, който да изпълни пророчеството; защото, ако можем да установим това, ще имаме началната точка, от която следва да се датират пророческите периоди в текста пред нас. Следователно,

„3. Кога се осъществи събитието, за което се говори в пророчеството? Нека се отбележи, че въпросът не е кога светиите бяха предадени в ръцете на папството, а кога промяната на религията от езичество към папство бе дотолкова извършена, че последното да стане национална религия и да бъде поставено в положение да започне своя ход. Това, както и всички други велики преврати, не беше дело на един миг. Неговите начални действия бяха явни много по-рано. Павел каза, че още в неговите дни тайната на беззаконието, Човекът на греха, „мерзостта, която докарва запустение“, вече действаше. И именно в светлината на това писание трябва да разбираме думите на нашия Господ в Матей 24:15 относно мерзостта на запустението, където Той явно се позовава на Даниил 9:27. Защото, макар езичеството да не беше отстъпило място на папството в 70 година, когато Йерусалим беше разрушен от римляните, ние все пак разбираме, че силата, която тогава се яви, макар и донякъде изменена по име и форма, беше именно онази сила, която като мерзостта на запустението щеше да изнурия светиите и да опустошава църквата на Всевишния.“

„До времето на обръщането на Хлодвиг, краля на Франция, което стана през 496 г., французите и другите народи на западния Рим бяха езичници; но след това събитие усилията за обръщане на идолопоклонниците към Христос бяха увенчани с голям успех. Казва се, че обръщането на Хлодвиг е дало начало на обичая към френския монарх да се отправят титлите Най-християнско Величество и Първороден Син на Църквата.+ Между това време и 508 г. сл. Хр., чрез „съюзи“, „капитулации“ и завоевания, „авбориците“, „римските гарнизони на запад“, Бретан, бургундците и вестготите бяха доведени до подчинение.“++

—Езичеството в западната Римска империя, макар несъмнено да възпрепятстваше напредъка на християнската вяра, особено сред онези народи, които бяха обезпокоявани, както в случая с Англия, от нашествията на варварските племена, останали идолопоклонници, отсега нататък вече нямаше силата, дори и да имаше склонността, да потисне католическата вяра или да възпрепятства посегателствата на Римския понтифик.

„Оттогава папската мерзост тържествуваше, що се отнася до езичеството. Нейните бъдещи борби бяха с другите християнски секти, които винаги бяха третираны като еретици; и с князе, които винаги бяха третираны като бунтовници или разединители на Христовото тяло. Видните сили на Европа се отказаха от привързаността си към езичеството само за да увековечат неговите мерзости в друга форма; защото езичеството трябваше само да бъде кръстено, за да стане християнско в католическия смисъл; и когато интересите или мъстта на неговия върховен служител изискваха това, техните владения и престоли, — а може би и животът им, — трябваше да бъдат положени на олтара. SS”

* Пророческо тълкуване, том 1, 127.

„+ Всеобщата история на Гудрич и Географията на Гътри.“

+ Мосхайм, „Християнска история“, том 1, с. 132, 133.

„В Англия Артур, първият християнски цар, основа християнското богослужение върху развалините на езическото.* Рапен, който претендира да бъде по-точен в хронологията на събитията в своята история, заявява, че той е бил избран за монарх на Британия през 508 година. Книга 2, 129.

„Какво беше състоянието на Римския престол по това време? — Симах беше папа от 498 или 499 до 514 година. Неговият понтификат се отличаваше със следните забележителни обстоятелства и събития:“

„1. Той — напусна езичеството“, когато влезе в „римската църква“.

„2. Той си проправи път до папския престол, като се бореше със своя съперник дори до кръв. Du Pin.“

„3. Чрез възхвалата, оказвана му като приемник на св. Петър.“

„4. Чрез отлъчването от Църквата на император Анастасий.“+

„— Доколко — казва Мосхайм — възгледите на някои са благоприятствали властническите претенции на римските понтифици, може лесно да се заключи от едно изказване на Енодий, онзи позорен и безумен ласкател на Симах, който беше прелат с двусмислена слава. Този паразитен панегирист, наред с други нелепи твърдения, поддържаше, че Понтификът е поставен за съдия на мястото на Бога, което място той заема като Наместник на Всевишния.“++

„Чрез силата, осигурена на католическата кауза на запад, чрез тези успехи и чрез дейността на викариите и другите представители на Римския престол, папската партия в Константинопол бе поставена в положение да оправдае открити враждебни действия в полза на своя господар в Рим. През 508 година вихрушката на фанатизма и гражданската война премина с огън и кръв по улиците на източната столица.“

Гибън, под годините 508–514, говорейки за вълненията в Константинопол, казва: „Статуите на императора бяха строшени, а самият той се укри в едно предградие, докато на края на третия ден се осмели да измоли милостта на своите поданици. [Папството тържествува.] Без диадемата си и в позата на молител Анастасий се яви на трона в цирка. Католиците пред лицето му изпяха истинския Трисвят; те ликуваха заради предложението, което той възвести чрез гласа на глашатай — да се откаже от пурпура; те изслушаха увещанието, че, понеже не всички могат да царуват, трябва предварително да се съгласят в избора на владетел; и приеха кръвта на двама непопулярни министри, които техният господар без колебание осъди на лъвовете. Тези яростни, но краткотрайни междуособици бяха насърчени от успеха на Виталиан, който със своята войска от хуни и българи, в по-голямата си част идолопоклонници, се обяви за поборник на католическата вяра. В това благочестиво въстание той обезлюди Тракия, обсади Константинопол, изстреби шестдесет и пет хиляди

свои събратя християни, докато получи връщането на епископите, удовлетворението на Папата и утвърждаването на Халкидонския събор — един православен договор, неохотно подписан от умиращия Анастасий и по-вярно изпълнен от чичото на Юстиниан. И такъв беше изходът на първата от религиозните войни, водени в името и от учениците на Бога на мира.“ SS

Със следния откъс от Апполос Хейл завършваме свидетелството по този въпрос: — Сега каним нашите съвременни Гамалииловци да заемат положение с нас на мястото на светилището на езичеството (по-късно претендирано като „наследството на св. Петър“) през 508 г. Поглеждаме няколко години назад в миналото и грубото езичество на северните варвари се излива върху номинално християнската империя на Западния Рим — тържествувайки навсякъде — и навсякъде победите му се отличават с най-жестока свирепост. . . . Империята пада и се разпада на части. Един след друг господарите и владетелите на тези части изоставят своето езичество и изповядват християнската вяра. В религията завоевателите отстъпват пред победените. Но езичеството все още тържествува. Сред неговите поддръжници има един суров и успешен завоевател. (Хлодвиг.) Но скоро и той се прекланя пред силата на новата вяра и става неин защитник. Той все още тържествува, но като герой и завоевател достига своя зенит в точката, която заемаме, 508 сл. Хр.

— В същата или в близка до нея година последното важно подразделение на падналата империя е публично, и чрез коронясването на нейния тържествуващ „монарх“, християнизирано.

„—Понтификът за периода, на който се намираме, е наскоро обърнат езичник. Кървавата борба, която го постави на престола, бе решена чрез намесата на един ариански цар. Пред него се прекланят и го приветстват като заемащ —мястото на Бога на земята.“ Сенатът е дотолкова под неговата власт, че при подозрение, че интересите на Римския престол го изискват, те отлъчват императора. . . . През 508 година мината е взривена под престола на Източната империя. Резултатът от смущението и борбата, които тя предизвиква, е унижението на нейния законен господар. Сега въпросът е: в кое време езичеството е било дотолкова потиснато, че да отстъпи място на своя заместител и наследник, папската мерзост? Кога тази мерзост бе поставена в положение да започне своя път на богохулство и кръв? Има ли друга дата за това нейно „поставяне“ или „издигане“ на мястото на езичеството освен 508? Ако тайнствената чародейка още не е довела всичките си жертви под своята власт, тя вече е заела своето място и някои са се поддали на нейното обаяние.

„Останалите накрая са покорени, — и „царе, и народи, и множества, и народности, и езици“ са доведени под онова омагьосване, което ги подготвя, дори докато — „опиянени от кръвта на Иисусовите мъченици“ — „мислят, че принасят служба на Бога“ и си въобразяват, че са изключителните любимци на небето, като същевременно стават по-лесна и по-богата плячка за погибелта на ада“*

„Имаме датата. „Всекидневната“ беше отнета, а мерзостта, която докарва запустение, бе поставена през 508 година. Като се брои от този момент, 1290-те дни, или години, завършват през 1798 година, когато, както вече бе показано, гражданската власт бе отнета от папата чрез ръката на Бонапарт. 1335-те дни ни довеждат 45 пълни години отвъд това събитие.

„Но някои могат да кажат: Как е възможно да правите така, че периодите да завършват в миналото? Не е ли писано, че Даниил трябва да почине и да застане в своя дял в края на дните? Разбира се; и ние вярваме в това. Но какво означава за Даниил да застане в своя дял? Този въпрос ще бъде разгледан, когато пристъпим към обяснение на преминаването на времето и към изследване на събитията, които действително се случиха в края на дните. А междувременно тук хвърляме котва до следващата седмица.“ *Review and Herald*, 28 януари 1858 г.

Грешки и опасности на Прескът и Даниелс; Градовете, които трябва да бъдат обработени

(А. Г. Даниелс е избран за председател на Генералната конференция през 1901 г. Това навежда на мисълта, че този документ е бил написан през 1910 г. — време, когато г-жа Уайт е била силно обезпокоена от пренебрегването от страна на Даниелс на градовете и от неговото участие в спора относно „Ежедневната“.)

Сега, неотдавна Стив Уолбърг казваше, че не е нужно да заема становище относно Ежедневната, защото Елън Уайт никога не е имала становище относно Ежедневната; и ако е достатъчно добро за пророчицата да заеме такава позиция, то е достатъчно добро и за него.

Е, Елън Уайт действително имаше становище относно „всекидневната“. Тя каза, че милеристите са имали правилното разбиране за нея и разбираше, че тя е езичество. Тя разбираше, че когато езичество бе отстранено, 1335-те започнаха; и разбираше, че други възгледи освен този пораждат единствено тъмнина и объркване.

А възгледът, за който можете да покажете от историята на 1850 г., че действително е бил изолиран като внасящ тъмнина и объркване, е възгледът на Крозиер, че „постоянната“ представляваше Христовото служение в светилището; следователно мисля, че тя е имала разбиране какво е „постоянната“ — не само какво е тя, но и какво представлява — защото, ако напуснете тази позиция, влизате в тъмнина и объркване.

Но през 1910 г. Елън Уайт също така изобличи президента на Генералната конференция и У. У. Прескот за това, че отстояваха същия възглед като този на Крозиер.

И нито един историк няма да твърди, че Прескот и Уили Уайт, и А. Г. Даниелс, когато поддържаха възгледа за „постоянната жертва“, са отстоявали идеята, че „постоянната жертва“ представлява служенето на Христос в светилището. Това е известно на всички.

Но тук разполагате с цялата статия от Manuscript Releases, том 20.

Кога бе публикувано това? Е, то беше публикувано през 1988 г.; следователно е на разположение на изследователите на адвентизма, за да го разгледат през 1988 г.

Кога Уили Уайт, Прескът и Даниелс установиха лъжливия възглед за „Ежедневната“ в адвентизма? Те извършиха това дело от 1919 до 1931 година. До 1931 г. — забравете за това!! Адвентизмът ще учи, че „Ежедневната“ представлява Христовото служение в Светилището, защото е приел тълкуването на Писанията, което произхожда от отстъпилото протестантство и католицизма. И от този момент нататък „Ежедневната“ се отъждествява с Христовото служение в Светилището.

Уви, има гласове, които се противопоставят на това и знаят по-добре, но от този момент нататък приливът напълно се обърна.

И тогава, през 1988 г., „Ellen White Estate“ публикува за нас това изявление от 1910 г. тъкмо във времето, когато въпросът за „Ежедневната“ беше разпалван от Прескот, Даниелс и Уили Уайт.

„На този етап от нашето преживяване не бива умовете ни да бъдат отвлечани от специалната светлина, дадена [нам], за да я разглеждаме на важното събрание на нашата конференция. А там беше брат Даниелс, върху чийто ум врагът въздействаше;“

Какво означава това? Какво означава, че врагът въздейства върху ума ти? Това означава, че Светият Дух не въздейства върху ума ти.

„...и вашият ум, и умът на старейшина Прескот бяха под въздействието на ангелите, които бяха изгонени от небето...“

„Делото на Сатана беше да отклони умовете ви, така че да бъдат въведени йоти и чертици, които Господ не ви е вдъхновил да въвеждате. Те не бяха съществени. Но това означаваше много за делото на истината. И ако идеите на вашите умове можеха да бъдат отклонени към йоти или чертици, това е дело, измислено от Сатана. Да поправяте дребни неща в написаните книги вие предполагате, че би било извършване на велико дело. Но на мен ми е възложено: Мълчанието е красноречие.“

Те искаха да влязат в книгата на Урия Смит, „Мисли върху Данаил и Откровение“, и да премахнат онова, което той беше казал за „постоянното“, а именно че то е езичество. Ето защо в този период от време един от мъжете, които се борят срещу Уили Уайт, Прескот и Даниелс, е човек на име Лари Смит.

Кой е Лари Смит? Това е синът на Урия, и той знае какво искат да направят, и стои заедно с баща си: ежедневната жертва е езичество.

„Трябва да кажа: Престанете да издирвате недостатъци. Ако тази цел на дявола можеше само да бъде осъществена, тогава вам ви се струва, че вашето дело би било сметнато за най-чудесно по замисъл. Планът на врага беше да събере всички предполагаемо укорими черти там, където не се постига съгласие между всички видове умове.“

„И какво тогава? Самото дело, което е угодно на дявола, би се осъществило. На външните би било представено за нашата вяра тъкмо онова, което би им подходило, което би развило черти на характера, които биха“

да направи какво? „Да причини голямо объркване.“

Приети са и други възгледи относно „всекидневната“, които внасят объркване и тъмнина.

„и да заемат златните мигове, които трябва ревностно да бъдат използвани, за да бъде великата вест представена пред народа. Представянията по който и да е въпрос, върху който сме работили, не биха могли всички да бъдат в хармония, а резултатът би бил да се внесе объркване в умовете на вярващи и невярващи. Това е именно онова, което Сатана е планирал да се случи — всичко, което би могло да бъде преувеличено като несъгласие.“

Ако е Господната воля, когато започнем да доказваме тези учения от нашето библейско изследване, ще разгледаме Езекиил 28; защото именно в Езекиил 28 се посочва самият корен на „всекидневната“. Езекиил 28 се отнася до превъзнасянето на Луцифер, и тя отбелязва това; защото, докато се опитвах да твърдя, че „всекидневната“ представлява Христовото служене в светилището, те не само отхвърляха истинския възглед за „всекидневната“ като символ на себепревъзнасяне, но и проявяваха именно това себепревъзнасяне в собствения си опит. Тя подчертава, че те биха внесли объркване в нашите редици.

И тъй, ето едно велико дело, в което могат да действат странни духове. Но Господ има дело, което трябва да се извърши, за да бъдат спасени загиващи души; и местата, които Сатана, прикрит, би могъл да заеме, внасяйки смут в нашите редици, той ще изпълни съвършено, и всички онези малки различия ще се разраснат и ще станат явни, изпъкващи.

И какво означава: „И ми бе показано“? Бог ѝ каза това конкретно.

„И ми бе показано още от самото начало, че Господ не е възложил нито на старейшина Даниелс, нито на старейшина Прескот бремето на това дело. Нима трябва да бъдат внесени хитростите на Сатана, нима това „Всекидневно“ трябва да стане тъй важен въпрос, че да бъде въвеждано, за да смущава умовете и да възпрепятства напредъка на делото в този важен период от време? Не бива, каквото и да е то. Този въпрос не бива да се повдига.“

Сестра Уайт разбираше Ежедневната и разбираше, че учението, според което Ежедневната е Христовото служение в Светилището, е нещо, дошло от ангели, които бяха изгонени от Небето, и че то носи единствено объркване и тъмнина; и тя познаваше становището на Пионерите, че Ежедневната представлява езичеството и че когато Ежедневната бъде отнета, започва временното пророчество за 1335-те години. Тя знаеше това. Тя знаеше разликата, независимо какво искат да говорят тези хора.

„Това не бива да става, каквото и да се случи. Този въпрос не бива да се повдига, защото духът, който би бил внесен, би бил възпиращ, а Луцифер следи всяко движение. Сатанински сили биха започнали своето дело и в нашите редици би настъпило смущение. Вие нямате призвание да издирвате различието в мненията, което не е изпитващ въпрос; но вашето мълчание е красноречие. Цялата тази материя стои пред

мен съвсем ясно. Ако дяволът би могъл да въвлече някого от нашите собствени хора в тези въпроси, както е намислил да стори, делото на Сатана би тържествувало. А сега делото трябва незабавно да бъде подето и да не се изразява никакво [различие] в мнение.“

„Сатана би вдъхновил онези мъже, които са излезли измежду нас, да се съюзят със злите ангели и да възпрепятстват нашето дело по незначителни въпроси, и каква радост би имало в стана на врага. Сплотявайте се, сплотявайте се. Нека всяка разлика бъде погребана. Нашето дело сега е да посветим цялата си телесна сила и цялата нервна сила на ума си, за да отстраним тези различия от пътя и всички да бъдат в съгласие. Ако на Сатана, с неговата голяма неосветена мъдрост, би било позволено да получи и най-малката опора, [той би се зарадвал].“

Когато видях как работите, умът ми обхвана цялото положение и последствията, ако продължите и дадете на страните, които са ни напуснали, и най-малката възможност да внесат смущение в нашите редици. Вашата липса на мъдрост би била тъкмо онова, което Сатана желае. Вашето гръмогласно прогласяване не беше под вдъхновението на Светия Дух. Бях наставена да ви кажа, че вашето издирване на недостатъци в писанията на мъже, които са били водени от Бога, не е вдъхновено от Бога. И ако това е мъдростта, която старейшина Daniells би дал на народа, в никакъв случай не му давайте официално положение, защото той не може да разсъждава от причина към следствие. Вашето мълчание по този въпрос е вашата мъдрост. И тъй, всичко, което прилича на издирване на недостатъци в публикациите на мъже, които не са между живите, не е делото, което Бог е дал на когото и да било от вас да върши. Защото, ако тези мъже — старейшините Daniells и Prescott — бяха следвали дадените наставления в работата по градовете, щеше да има мнозина, твърде мнозина, убедени в истината и обърнати, способни мъже, които [сега] се намират на положения, където никога няма да бъдат достигнати.

„Целият свят трябва да се разглежда като едно голямо семейство. И когато имате такъв извор на познание, от който да черпите, защо сте оставили света да загива в продължение на години без свидетелствата, дадени от нашия Господ Исус Христос? Истинската религия ни учи да гледаме на всеки мъж и всяка жена като на личности, на които можем да сторим добро.

„Това е било отпечатвано в продължение на много години: — „Уравновесен ум“, свидетелство към старейшина Андрюс. Умът може да бъде развиван, за да стане сила, която да знае кога да говори и какви бремена да поема и да носи, защото Христос е вашият Учител. И аз много се боях за вас [когато ви видях] да възвеличавате собствената си мъдрост и да следвате курс, който да внесе различия в мненията. Господ призовава мъдри мъже, които могат да пазят мълчание, когато [е] мъдрост за тях да сторят това. Ако желаете да бъдете цялостен човек, имате нужда от освещение чрез Исус Христос. Сега тъкмо е започнало едно дело и нека мъдростта се вижда у всеки служител, у всеки председател на конференция. Но тук имаше дело, с което вие трябваше да се заемете още преди години, там, където бяхте нужен да издигнете гласа си именно за това дело. Христос даде на целия Свой народ особени наставления какво

трябва да вършат и какво не трябва да вършат. И ни остава малко време, за да осъществим правдата на Господа. Вие можете да разбирате пътя Господен. Видях намерението ви да водите нещата според собствените си замисли, след като бяхте поставен за председател. Бяхте си помислили, че ще извършите чудни дела — дело, което Бог не беше положил във вашите ръце да извършите. А сега вашата работа не е да потискате, а да облекчавате всяка възможна нужда, ако Господ ви е приел да служите. Но вие още от самото начало дадохте доказателства, че мъдрост и осветена преценка не са били проявени от вас. Вие извадихте наяве въпроси, които не биха били приети, освен ако Господ не даде светлина.“

Бях наставена, че не биваше да се предприемат такива прибързани действия, като например да бъдете избран за председател на конференцията дори още за една година. Но Господ забранява занапред всякакви подобни прибързани постъпки, докато въпросът не бъде представен пред Господа в молитва; и понеже до вас бе достигнала вестта, че делото на Господа, почиващо върху председателя, е най-тържествена отговорност, вие нямате никакво морално право да избухнете, както сторихте, по въпроса за „Daily“ и да предполагате, че вашето влияние ще реши въпроса. Имаше старейшина Хаскел, който е носил тежките отговорности, и има старейшина Ъруин, както и няколко мъже, които бих могла да спомена, и които носят тежките отговорности.

„Къде беше вашето уважение към мъжете в напреднала възраст? Какъв авторитет бихте могли да упражнявате, без да вземете всички отговорни мъже, за да претеглят въпроса? Но нека сега изследваме въпроса. Сега трябва отново да преценим дали това е Господният съд — пред лицето на делото, което е било пренебрегнато — да показвате вашата ревност, като продължавате делото още една година. Ако трябва да продължите делото още една година с помощта на онези, които ще се съединят с вас, трябва да настъпи промяна у вас и у старейшина Прескът. И смирете собствените си сърца пред Бога. Господ ще трябва да види у вас проява на различна опитност, защото ако някога мъже са имали нужда да бъдат повторно обърнати в настоящото [време], това [са] старейшина Даниелс и старейшина Прескът.“

Трябва да бъдат избрани седем мъже, които са мъже на мъдрост и които чрез действието на Божията благодат дават доказателство за повторно обръщане. Защото ако някои мъже са дотолкова заслепени, че не могат да разсъждават от причината към следствието, та да пренебрегват мъжете, които са носили отговорностите на делото, и тези председатели на конференции, ако мъже, които са носили делото повече от две години, бъдат пренебрегнати, и настъпи такава прибързана последица, че мъжете да занемарят самото дело, което в продължение на години е било държано пред тях — делото в градовете — и да не се обръща никакво, или съвсем малко, внимание на старите мъже за съвет, а да прогласяват на народа нещата, които сами избират да му дадат, това само по себе си свидетелства колко небезопасни са тези мъже, за да им бъде поверено такова велико и чудно дело.

„Христос не е мъртъв. Той никога няма да допусне Неговото дело да бъде водено по този странен начин. Оставете книгите на мира. Ако е съществена някаква промяна, Бог

ще осигури съгласието в тази промяна да бъде последователно, но когато една вест е поверена на човечи с големите отговорности, които това включва, [Бог] изисква вяност, която действа чрез любов и очиства душата. Старейшините Даниелс и Прескот и двамата се нуждаят от ново обръщане. Навлязло е едно странно дело и то не е в съгласие с делото, което Христос дойде в нашия свят да извърши; и всички, които са истински обърнати, ще вършат делата на Христос.“

„Всички ние трябва да вършим делото, което ще прослави Отца. Достигнали сме до криза — или да се съобразим с характера на Исус Христос именно в това подготвително време, или да не правим опит [за това]. Старейшина Даниълс, [вие не сте] свободен да смятате, че можете да издигате гласа си властно, както сте правили при подобни обстоятелства. И разберете: председателят на една конференция не е владетел. Той работи във връзка с мъдрите мъже, които заемат положението на председатели и които Бог е приел. Той няма свобода да се намесва в писанията в печатните книги, излезли изпод перата, които Бог е приел. Те вече не трябва да господстват, освен ако не проявяват по-малко от управляващата, господстваща сила. Кризата е настъпила, защото Бог ще бъде обезчестен.“

„Как гледа Господ на необработените градове? Христос е на небето. Сега признанието трябва да бъде: — Няма царско управление. И сега е кризата на този свят. Сега Аз съм Силата да спасявам или да погубвам. Сега е времето, когато съдбата на всички е в Моите ръце. Аз дадох живота Си, за да спася света. И „Аз, ако бъда издигнат“, спасителната благодат, която ще предам, ще докаже, че всички, които желаят да бъдат оформени по Божественото подобие и да бъдат едно с Мен, ще работят, както Аз работя, с Моята сила на изкупителна благодат.“ Който желае, нека се свърже със своите братя, за да вършат делото, което им е дадено да вършат, когато заемат отговорни места под съвета, който Господ дава, и нека с най-искрено усърдие се стремят да работят в пълно съгласие с Онзи, Който така възлюби света, че даде живота Си като пълна жертва за спасението на света. Говоря на нашите служители: когато пристъпват към делото в нашите градове, нека едно спокойно свещено благоговение съпътства служенето на Словото. Не можем да направим нужното впечатление върху умовете на хората, ако ние . . . [Долната трета на тази страница е оставена празна.]

„Преписвам от своя Дневник. Истината, такава, каквато е в Исус — говорете я, молете се за нея, вярвайте на всяка дума в нейната простота. Какво бихте спечелили, ако грешките бъдат представени пред мъжете, които са отстъпили от вярата и са дали внимание на съблазняващи духове, мъже, които неотдавна бяха с нас във вярата? Ще застанете ли на страната на дявола? Насочете вниманието си към необработените полета. Пред нас стои дело, обхващащо целия свят. Бяха ми дадени представяния относно Джон Келог.“

„Една твърде привлекателна личност представяше идеите на правдоподобните доводи, които излагаше — възгледи, различни от истинската библийска истина. И онези, които гладуваха и жадуваха за нещо ново, прокарваха идеи [толкова правдоподобни], че старейшина Прескот бе в голяма опасност. Старейшина Даниелс бе в голяма опасност [да] се увлече в заблуда, че ако тези възгледи биха могли да се проповядват навсякъде,

това би било като един нов свят.“

„Да, щеше да стане така, но докато умовете им бяха тъй погълнати, ми бе показано, че брат Даниелс и брат Прескот впитиха в своя опит възгледи с духовен[истичен] привиден характер и привличаха нашия народ към красиви чувства, които биха измамили, ако е възможно, самите избрани.“

Самите избрани няма да бъдат измамени, но ще има хора, които стоят заедно със самите избрани и които ще бъдат измамени. Самите избрани са мъдрите девици. Неразумните девици ще бъдат измамени, нали?

И както мъдрите девици в този период от време, когато е налице изкушението да бъдат измамени и самите избрани, приемат изливането на Светия Дух, какво приемат неразумните девици? Силното заблуждение от 2 Солунци. И с това също ще се занимаем във връзка с Всекидневната.

—„впитиха в своята опитност чувства с духовен[спиритистичен] привиден характер и привличаха нашите люде към красиви чувства, които биха измамили, ако е възможно, самите избрани.“

Каква е самата същност на спиритизма?

Що се отнася до историята на цар Саул, какво каза Самуил? „Бунтът е като греха на чародейството.“ Бунтът е чародейство.

Къде се озовава Саул?

ОТ АУДИТОРИЯТА: С вещицата от Ендор.

С ендорската вещица.

Какво направи цар Саул, за да предизвика тази поредица от събития, която го доведе при врачката от Ендор? Той постави своето слово над Божието Слово. Беше му казано какво да направи, но той продължи и направи каквото искаше.

Самата същност на спиритизма е да поставяш своето слово над Божието Слово. Оттам започва всичко. Това е магьосничество.

Магьосничеството е разпознаването на начина, по който Сатана те поставя под своето влияние. Начинът, по който те омагьосва — това е термин от областта на магията, отнасящ се до магическа измама.

Когато сте омагьосани, кой е първият, който бива омагьосан? Магьосникът. Всичко започва тогава, когато поставя своето слово над Божието Слово. Това е магьосничество, това е бунт и аз съм този, който е бил омагьосан. И именно това се случи с Daniells и Prescott.

И какви възгледи се опитваха да въведат Даниелс и Прескот, докато това се случваше? Едно погрешно разбиране за Ежедневната.

И какъв е истинският възглед за Всекидневната? Че тя е езичество, а езичеството е религията на самовъзвеличаването. Това е религия, която е започнала в небесните дворове, когато Сатана, когато Сатана, постави своето слово над Божието Слово и въведе в историята на човечеството тайната на беззаконието.

Тайната на беззаконието е делото на Сатана, който ни омагьосва. Това е делото на Сатана — да ни подтикне да поставим своето слово или неговото слово над Божието Слово.

Следвате ли мисълта ми?

Потърсете „беззаконие“. То ще определи „беззаконие“ в Конкорданса на Стронг. И когато го сведете до коренната дума, коя е коренната дума за „беззаконие“? Алфа, алфа. Това е Алфа-отстъплението.

Кога Даниелс и Прескот прокарваха този безумен възглед? В периода на Алфа-отстъплението.

И тъй, не пропускайте онова, което сестра Уайт казва тук относно измамването на самите избрани и относно четенето на Езекиил 28. Тя знаеше какво става. Тя знаеше, че този въпрос за „вечната“ е нещо, което не само е погрешно в доктринално отношение, но и изисква онези, които ще проповядват погрешния възглед за „вечната“, да поставят своето слово над Божието Слово и ги поставя в положение, в което са омагьосани; и следователно те са оръдие в ръката на Сатана, за да омайват други чрез своя бунт.

Трябва да отбележа с перото си [факта], че тези братя биха видели недостатъци в своите измамни идеи, които биха поставили истината в несигурност; и [въпреки това] те [биха] се изтъквали като [че имат] голяма духовна проникателност. А сега трябва да им кажа [че], когато ми бе показан този въпрос,

Хората казват: „О, Елън Уайт — тя няма становище относно постоянната жертва.“

„Когато ми беше показан този въпрос, когато старейшина Даниелс издигаше гласа си като тръба, като застъпваше своите възгледи относно „ежедневното“, бяха ми представени последващите резултати. Нашият народ се объркваше. Видях резултата, и тогава ми бяха дадени предупреждения, че ако старейшина Даниелс, без оглед на изхода, бъде така повлиян и си позволи да повярва, че е под вдъхновението на Бога,“

Това е спиритизъм. Той е поставил своето слово над Божието Слово. Той вярва, че е вдъхновяван от Бога.

„че ако старейшина Даниелс, без оглед на изхода, бъде така повлиян и си позволи да повярва, че е под Божието вдъхновение, скептицизъм ще бъде посят навсякъде сред нашите редици и ние ще бъдем там, където Сатана би пренасял своите вести. Утвърдено неверие и скептицизъм ще бъдат посяти в човешките умове и странни плодове на злото ще заемат мястото на истината. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.

Странните посеви на злото днес израстват навсякъде в адвентизма.

Елѣн Уайт дава своето одобрение на пионерското разбиране за 2520.

Елѣн Уайт изразява своето одобрение на разбирането на пионерите, че „Всекидневната“ в книгата на Даниил представлява езичеството.